

2003

2003. gada 6. janvāris

(Epifānijas svētki.)

Ļaujiet man slavēt savu Dievu par Viņa Labumu un brīnišķīgajiem darbiem, par visu to, ko Viņš mums ir darījis, un par lielo un maiguma pilno Žēlsirdību, kādu Viņš mums ir parādījis.

Viņš, Kurš paceļas pāri augstumiem, Kurš ir ietērpts ķēnišķīgā Spēkā un zaigojošos safīros, nekad nav atstājis mūs, Savus ļaudis, jo mēs esam kauls no Viņa Kaula, miesa no Viņa Miesas un elpa no Viņa Dzīvību devēja Gara...

Kā Raksti saka par Viņa Skaistumu:

„Viņa galva ir no vistīrākā zelta, Viņa matu cirtas līdzinās palmu lapām un ir melnas kā kraukļi;”

Viņa Acis ir kā tirkīza dzidrs ūdens, bet, kad Viņa skatiens krīt uz tevi, tava dvēsele pamirst, un tas savaldzina tavu sirdi, reizē to satriecot un ievainojot.

Viņam piemīt visneparastākās smaržas – kad Viņš paiet tev garām, vēja pūsma, kas nes sev līdzīgu Kunga smaržu un liek tai nolaisties pār tevi, pārsniedz jebkādu godību – šī tuvība pati par sevi līdzinās sarunai... Kad Viņš atver Savu Muti, lai izteiktu Vārdu, līdz ar to izplūst gaismas stars, kurš mirdz spožāk par jebkuru sauli. Šis stars izgaismo visu kosmosu un dāvā visam dzīvību. Viņš, cieņas pilns, soļo kā Līgavainis, kurš ir greznojies ar laulību vītņi,¹ un mana dvēsele priecājas jau par to, ka redz Viņu paejam garām... Un es izkūstu Viņa Gaismā...

ziediņ, tava Oda Mani ir savaldzinājusi; Es esmu apmierināts ar Sevi, redzot, ka Manu Roku darbs Mani slavē un pagodina;

Vassula, tu nekad nebūtu spējusi Mani pagodināt, ja Es nebūtu bijis savienots ar tevi; tu nekad arī nespētu paveikt šo darbu, kas pārsniedz tavas spējas, ja Es nebūtu bijis ar tevi savienots; jā, kādas spējas gan piemistu cilvēkam, ja tās viņam netiktu dotas no augšienes?

tādēļ tagad, meitiņ, ej un sludini tautām visu, ko Es tev esmu darījis, visu, ko tu esi redzējusi, kā sākumā Es izturējos pret tavām vainām un kā neizsakāmā veidā salaulājos ar tevi;

Es dažkārt apmeklēju zemi, lai apūdeņotu tās tuksnesi, Es lieku izplūst upēm, lai to mirdzošie ūdeņi apūdeņo laukus un audzē graudus;² tad tie, kuri vēlas ievākt ražu, to ēdīs un gūs no tās labumu, slavēdami Mani; tie, kuri atsakās savākt ražu, kamēr nav graudu, tie mirs...

Mana Klātbūtne ir Dzīvība un Gaisma, Mana Klātbūtne ir Cerība un Pestīšana; paskatieties – Es esmu kā uzlecoša saule, kas pēc tumsas izstaro gaismu un dāvā to visiem tiem, kuri kā šakāļi dzīvo tumsībā; tā atspīd pār tiem, kuri dzīvo tumšas ēnas zemē, kuru, vēlēdamies noslēpt savus ļaunos darbus, paši ir padarījuši par tumsu;

Mana klātbūtne ir īpaši izteikta šajās „patosa” dienās³, jo jūs dzenaties pēc pasaulīgām ambīcijām, un tas jūs netuvina Man; tomēr te Es esmu, lūk, jūsu Dievs, pie jūsu sirds

¹ Pareizticīgo tradīcijā laulības laikā līgavainis un līgava ir greznojušies ar šādu vītņi, kas ar lentas palīdzību viņus abus saista savā starpā.

² Garīgie graudi – garīgā manna.

³ Kungs lietoja grieķu vārdu „pathos” – kaislība, kurš ir antonīms vārdam „bezkaislība”. „Pathi” ir daudzskaitlis un nozīmē kaislības.

durvīm; lūk, te Es esmu, un kā tu, meitiņ, mēdz sacīt, mirdzu spožāk par tūkstošiem zvaigznāju kopā, lai apgaismotu jūsu soļus un vadītu tos pa miera ceļu; vai redzi? Mani ceļi nav cilvēka ceļi; Mana Klātbūtne ir Gaisma, un Mana Gaisma Tumsībai traucē; Tumsība patlaban karo ar Gaismu, un tā vēlētos, lai Gaisma izdzistu un jūs vairs neredzētu dienas gaismu; bet Es esmu kā mūžam mirdzoša Saule, kas nekad nenoriet, lai jūs visus ietērtu Manā Krāšņumā;

kā esmu sacījis jau iepriekš: tu, kas esi mielojusies no Manām ķēnišķīgajām Bagātībām, – ej un sludini tautām vēsti par Valstību, sludini tām, ka Es esmu jūsu Pestītājs, kurā mājā visa Godība, ka Es esmu jūsu Glābējs un cita nav neviena; ej un sludini pelniem, lai tie pārvērstos zeltā un atrastu savu brīvību Manī, kas esmu Gaisma; pastāsti viņiem, kā tu pati tiki noķerta un ieslodzīta būrī kā dūja, un kā Es Savā maigajā Žēlsirdībā nācu un salauzu sprostu,¹ un dāvāju tev brīvību; Es tevi atbrīvoju no ļaunā un svaidīju tevi ar Sava Skūpstā svaidījumu uz pieres un apzīmogoju tevi, darīdams par Savu īpašumu ... ej un Manā Vārdā mierini un iepriecini Manu tautu, izpušķo Manus dārzus, dodama tiem patieso pestīšanas Atziņu; izgrezno Manu svētnīcu² sirdi;

paaudze, Mana žēlastība tiek tev atklāta katru tavas dzīves dienu; tāpat kā Es atmirdzu pār visu cilvēci, lai ievestu to izlīgumā ar Mani un tuvāko, tāpat arī jūs, ja vien manī klausīsieties, mirdzēsiet savā vidū; Mana Vassula, Es esmu tavs Atbrīvotājs – caur šīm Odām Es esmu licis uzplaukt gan tev, gan arī citiem; jūs esat kļuvuši līdzīgi rozēm udeņu malā, kuras, kā saka Raksti: „izplata saldu vīraka smaržu; tā zied līdzīgi lilijai, izplatīdama savu smaržu sev visapkārt, tā dzied Man slavu, svētījot Mani par visiem Maniem dievišķajiem darbiem un sludina Mana Vārda diženumu!”³

tas ir tavs uzdevums; nebīsties to visu darīt Manā Vārdā, jo Es esmu savienots ar tevi; Mīlestība ir ar tevi un tev līdzās visās tavas dzīves dienās;

esiet vienoti;

IXΘΥΣ

Es Esmu;

2003. gada 10. janvāris

Mums ik dienas ir tikusi dāvāta Svētā Gara Žēlastība. Patiešām, lai sasniegtu mērķi un tiktu atkal no jauna vienoti ar eņģeļiem, mums priekšā ir garš ceļš.

Bet vai mēs ik dienas netiekam piesātināti ar Dievišķo Mīlestību? Vai kāds varētu teikt, ka mēs neesam tikuši aicināti kļūt par dieviem caur līdzdalību Dievišķajā dzīvē?

Vai kāds varētu noliegt, ka ir dzirdējis Līgavaini aicinām mūs ienākt Viņa sirds laulību istabā? Vai tu neesi ticis aicināts šajās kāzās un padzirdīts no pārdabiskā biķera?

Vai tu patiešām varētu teikt Dievam, ka neesi saņēmis neizsakāmas svētības, kuras ir pārākas par jebkādu godību?

Vai tu varētu teikt Līgavainim: „Es neesmu ticis aicināts uz pārdabisku savienību ar Tevi”?

Viņš ir atvedis atpakaļ trimdiniekus – kādēļ gan lai Viņš aizmirstu par tevi? Nāc un pieņem Viņu, lai tu varētu sacīt: „Skaties, es kalpoju Dievam...”

Paraskevi, Es esmu nolēmis dziedāt tev dziesmu un pateikt, ka tava nevainība Mani iepriecina ...

¹ Pašos pirmajos vēstījumos.

² Kungs vēlas pateikt „dvēseļu”.

³ Sīr 9, 14 – 15.

kas attiecas uz tavu kalpošanas laiku, tad tas vēl nav galā; ir vēl daudz kas, par ko jāgandarī, vēl daudz pie kā jāpiestrādā; tev vēl ir pietiekami daudz darāmā, lai pārsietu Manas Mistiskās Miesas brūces; tavā priekšā vēl ir lieli plašumi, kuros ir jāaizdedzina Mana Uguns, lai tajos varētu iesēt miera, mīlestības un izlīguma sēklas; vēl ir daudz vietu, kuras līdz šim nav tikušas sasniegtas ... tādēļ nepagursti; pievērs savu skatienu Man un liec tam uzdzirkstīt ikreiz, kad Es esmu klātesošs! esi optimisma pilna, jo *ecclesia* atdzims – šis ir Mans svinīgais solījums;

iespējams, ka patlaban Viņu ir pārklājuši mākoņi, tomēr Mana varenā Roka ir pār Viņu un nemitīgi To svētī; šo Odu mērķis ir atdzīvināt Manu Baznīcu un ievest Tajā Manus ļaudis; Es esmu Tas, Kurš bieži ir sacījis: „lai Viņā dzīvo Mans Gars;” Paraskevi, Es tev apsolu, ka Es atvedīšu pat trimdniekus no ļoti tālām zemēm, lai ar viņiem piepildītu Savu Baznīcu; Es atradīšu pat tos, kuriem nav identitātes un kuri mīt apslēptos nostūros, Es viņus aizvedīšu turp, kur mājō Mans Svētais Gars, jo arī viņi ir Mani bērni; neviens nepaliks iepakaļ; šie brīnumi ir vērtīgāki par zeltu un sudrabu, jo liecina par Manu Klātbūtni jūsu vidū;

Kungs, bet palūkojies uz mūsdienu pasauli!

Es esmu piepildījis tavu muti ar Odām, kuras ir nākušas no visaugstākajām Debesīm, un Es jums visiem esmu izdziedājis Savu Himnu; Es jums visiem pierādu, ka esmu jūsu Pestītājs;

Es esmu aicinājis uz grēku nožēlu, uz gandares darbiem un lūgšanām; vai Es jums visiem neesmu mācījis dzīvot tikumīgu dzīvi? vai Es jums visiem šo gadu garumā neesmu rādījis Savu Žēlsirdību un Savu bezgalīgo Labumu? ir rakstīts:

”nāciet un skatieties Kunga darbus, kādas apbrīnojamas lietas Viņš ir darījis virs zemes; Viņš liek kariem mitēties visā pasaulē ...”¹ vai redzat? brāļi, Man nav vajadzīgi jūsu darbi, Man ir vajadzīga jūsu mīlestība; arī no jums, Manas māsas, kā gandares darbu Es sagaidu mīlestību; Es jums esmu atnesis miera vēstījumu un esmu parādījis Savu Laipnību pat tiem, kuri to nav pelnījuši, tomēr pasaule ir kurla; Vassula, šī augsne, kuru ir kultivējusi pasaule, pavisam drīz nesīs savu bezkaunīgo ražu ... ic;

2003. gada 17. janvāris

Mūsu sirds Mūžīgais Prieks, Patiesības Atklājējs, Uzticamības Būtība un neapraktāmā Lēnprātība, cilvēces Sakne, mūsu sirds Dievišķā Apgaismība un dvēseļu Saldums! neizsakāmais mūsu esamības Prieks!

Tu esi mūsu esamības Dievišķā Esamība un mūsu acu Gaisma! Atļauj mūsu samaitātajām dvēselēm smelties barību visos tavos Dievišķajos izteikumos, stiprinādams mūs nožēlā un lēnprātībā.

jā, skolniece – lūdz pēc nožēlas žēlastības, jo caur grēku nožēlu dvēsele tiek ievesta patiesā metanoijā;² kauls no Mana Kaula un miesa no Manas Miesas, atdod Man vairāk tiesību uz tevi, lai Es samazinātu tevī visu to, kas traucētu Manām tiesībām uz tevi; citiem vārdiem sakot – atļauj Man pieaugt tevī, aizpildot visu, kur tev kā pietrūkst; Es vēlos, lai tu tiktu atzīta par Manas Valstības cienīgu;

Es tevi esmu pieņēmis kā ziedojumu, tādēļ, skolniecīt, pieaudz pacietībā un iecietībā – šajos divos tikumos Es piepildīšu visu, ko caur ticību tu līdz šim esi apguvusi Manā skolā; Es tev esmu sūtījis Svēto Garu, lai Viņš mācītu tev Manu Vārdu un Gudrības

¹ Ps 46, 9 – 10.

² Atgriešanās žēlastībā.

svētos izteikumus; Es esmu darījis zināmu Savu Vēsti un bez grūtībām Es to esmu izplatījis, jo neesmu jutis pretestību no tavas puses; lai arī tu savā priekšā esi sastapusies ar ļaunajiem un maldu gariem, kuri tev ir uzbrukuši, jo tie savas pretdarbības dēļ nekad nav spējuši satvert Patiesības Mīlestību, kas būtu varējusi atvērt viņu acis, bet arī tad tu esi Mani pagodinājusi;

jā, pat šodien tukša goda meklējumi ir kā pārklājs, kas apsedz šo cilvēku prātus; ja vien viņi nepievērsīsies Man un nenožēlos savus grēkus, šis apsegs paliks pār viņiem; viņu nepamatotā un pieaugošā noslēgtība un bailes tikt maldinātiem vai vilties ir apdullinājusi viņu prātus; pat redzot to, kā no Manām Odām straumēm plūst spoža gaisma, viņi ir piesardzīgi nevietā, tai pašā laikā nepiegriezdami vajadzīgo vērību tam, kas patiešām apdraud Manu Baznīcu un Tās kopienas; savā tumsībā tiem neizdodas uztvert Patiesību, kura varētu izstarot Dieva Pazīšanas gaismu un caurstrāvēt visas būtnes; visa pasaule ir maldu pilna – un cilvēki ir pārsteigti par Manu Klātbūtni? tie mīda ar kājām Manu Miesu – vai Es lai uz to nereagēju? pavisam drīz Es nākšu pār viņiem kā Taisnības saule; un tu, skolniecīt, kas esi daļa no Manis, – visus resursus, ko esmu tevī ieguldījis, Es izmantošu Savas Baznīcas stiprināšanai un arī lai vestu uz izlīdzināšanās Ceļa godājamus vīrus;¹

2003. gada 3. februāris

Vassula, visus Manus brīnumus sludini katrai tautai; nevainība un godprātīgums pieņems Mani ar atvērtām rokām un gūs labumu no Maniem brīnumiem; Man ir jāpāraudzina Savi ļaudis, lai viņi iemācās pagodināt Tēvu, Dēlu un Svēto Garu; Man ir viņiem jāmača, kā parādīt cieņu Mūsu Godībai un Varai, Mūsu Žēlsirdībai un Labumam, Mūsu brīnumiem un zīmēm; tieši tādēļ Man viņi no jauna ir jāiemāca meklēt Manu Svēto Vaigu un To pazīt; kad jūsu pamati brūk – vai Es lai neiejauktos? vai neesat lasījuši, ka Es nekad neesmu pārtraucis darboties?² noticēt, ka Es vairs neesmu tāds pats kā sendienās un vairs neapveltu Savu radību ar pārbagātām dāvanām, ir viskaitīgākā no herēzēm! ikviens no Manis paveiktajiem darbiem ir godības un majestātiskuma pilns; Mani Darbi ir cildeni, un tie, kurus šie darbi iepriecina, pareizi dara, ka pievērš tiem savu skatienu; Mana ziņnese, pēc sava Ķēniņa pavēles steidzies pierakstīt šo Odu, nosaucot to par

„Svētās Trīsvienības Odām”;

kad būsi to pierakstījusi, dari to zināmu ikvienai pilsētai un novadam, un pagodini Mūs; tagad tevi uzrunās Tēvs ...

(Pirms tam runāja Jēzus Kristus.

Tēvs:)

radība, neraudi un nesēro, bet priecājies un esi līksma! kad tavs Radītājs dzied tev dziesmu, neliec pacelties Viņam pretim sērīgām gaudām; tā vietā atver savu sirdi Manai Gaismai un Godībai, lai tās tevi majestātiski izdaiļo; neaizver arī ausis savam Karalim, kurš no Debesīm izlej pār tevi šo bagātību; Tas, Kuru tu uzskatīji par neaizsniedzamu un neredzamu vai arī par apslēptu būtību, tagad tev kalpo! priecājies šajos Žēlsirdības laikos un esi līksma! ak, tik ļoti mīlētā Cilts! kādēļ gan tu esi atļāvusi sevi tik lielā mērā pārņemt postam un sabrukumam un novest tevi līdz tādām stāvoklim? saki Man, kādu labumu Es esmu saņēmis no tavām rokām? kad Mani ļaudis vaid un sten zem nospiestības smaguma vai arī klieudz, ciezdami no ienaidnieku varmācības, neviens pat neiedomājas pavaicāt:

¹ Jēzus runā par nekristiešiem, kuriem tomēr piemīt labā griba, tiek domāti starpreliģiju dialogi.

² Jņ 5, 17.

„kur ir Dievs, Kurš liek izskanēt līksmības pilnām Odām?” neviens neatzīst, ka būtu aptraipījis savas rokas bezdievībā; radība, tu pati notiesā savu dzīvi! šai Manai Odai ir jāieved tevi grēku nožēlā un Manis atzīšanā; lai arī tu esi miesa un asinis un esi veidots no zemes, Es tevi esmu apveltījis ar Savu Garu un radījis tevi pēc Sava Attēla;

daudzi no jums tagad ar neticību jautā: „kā gan šī apslēptā būtība, kura ir pārāka par ikvienu būtību, kā gan šis absolūti neaptveramais un neizprotamais Dievs mūsdienās var atklāties tik pārdabiskā veidā un tik tiešā veidā runāt caur kādu, kurš arī, tāpat kā mēs, ir tikai pīšļi un pelni?” tā kā jūs nevarat pārspēt Mani, tad Es Savā transcendentajā Gaismā un zināšanās esmu vēlējis veltīt Savas Odas šai paaudzei, kurai tik izmisīgi ir vajadzīga pestījošā palīdzība, atklādams Sevi tieši šādā veidā ...

un tā Es esmu brīvs, lai jums dziedātu un atgādinātu jums par jūsu īstajiem pamatiem un izcelsmi; Es dziedu jums, lai jūs stiprinātu un mierinātu, lai pārsietu salauztas sirdis un darītu jūsu sirdīs brīnumus; visām mutēm Mana Oda būs tik salda kā medus, tā būs kā mūzika jaunā vīna svētkos; tā kā esmu visa Radītājs un esmu visu būtņu esamības cēlonis, tad Es esmu visur, un neviens nevar par Mani sacīt: „Dievs neizpauž sevi šādā veidā;” kā gan jūs spētu teikt šādus vārdus, būdami tumsībā? tā vietā tagad palecieties priekā un palūkojieties cauri savai tumsībai, jo kurš gan ir Man līdzīgs? Es Esmu Tēvs; Es Esmu tavas dvēseles Liturģiskā Himna; Es Esmu Gaismu izstarojošais Dievs;

Raksti saka: „svētīgi ir tie, kuriem šķīsta sirds, jo viņi Dievu redzēs;” Vassula, šodien ikviens redz tik tālu, cik ir spējīgs redzēt, bet Es jums visiem saku – arī jūs visi varat tikt ieskaitīti Manu svēto pulkā un būt starp tiem, kuri spēj Mani ieraudzīt, ja vien atļausiet Manam Svētajam Garam iziet jums cauri un satriekt visas jūsu nešķīstības; tad, kad būsiat iemantojuši šķīstību, jums tiks dota žēlastība ieraudzīt Mani;

ak, paaudze, jau no iesākuma Mēs tevi esam radījuši pēc Mūsu Pašu Dabas, sacīdami: „radīsim cilvēci pēc Mūsu Tēla un pēc Mūsu līdzības;” bet, kā jūs paši zināt, velns savā skaudībā un naidā uz Mani un jums ir licis jums sastapties ar Nāvi; tomēr Ziema ir pagājusi, un Pats Pavasaris ir atnācis uz šīs zemes, lai jūs atbrīvotu un vēlreiz ietērtu Savā Godības pilnajā un Dievišķajā Skaistumā; no kā gan vēl jums būtu jābaidās?

- tagad nāciet jūs visi, kas ilgojaties pēc Manis, un pulcējieties Man apkārt; nāciet un ieklausieties šajā Odā, kura plūst no Debesu Krātuvēm ...

svētīgs ir tas, kurš Mani apskauj, mūsu savienībā Es viņu stiprināšu ... šodien Es iznāku no visaugstākajām Debesīm, lai jūs aicinātu un jūs kļūtu vienoti ar Mani; Es sevi atdodu jums, lai jūs iepazītu Manu lielumu un Manu Dievišķību, – tā ir pārdabiskā vienotība starp Radītāju un Viņa radību; Līgavainis, Kurš ir arī jūsu Karalis, aicina jūs salaulāties ar Viņu; kā līgavainis, kurš iznāk no savas zeltītās laulību ceremonijas telts, mirdzēdams kā saule Savā žēlsirdībā un dzirkstīdams gaismā, Es iznāku no Debesīm, lai ieaicinātu jūs Savas Sirds Zeltītajā istabā, pie Savām Krūtīm un Savā Mīlestībā;

tu, kas nekad neesi izpratis Manas Dievišķās Mīlestības dziļumus, nedz arī to, ka Mana Sirds ir tava laulību gulta, nāc un mācies Manu valodu ... Es aicinu tavu smalko dvēseli baudīt Manu saldumu; Manas ilgas, un Es vēlos piemetināt, ka arī Manas slāpes ir izglābt tevi un pacelt tevi, lai tu uzkāptu Debesīs, kurām tu pieder;

Mans īpašums, nāc pie Manis, ienāc Manas Azotes Zeltītajā Istabā, un tur Es tavai dvēselei dāvāšu žēlastību ieraudzīt Manu Svēto Vaigu;

mīļotie, sadzirdēt Mani nozīmē atdzimt, bet ieraudzīt Mani nozīmē būt; vai var būt labāka dāvana, ko tev kāds sniedz, kā mūžīga svētlaipe dzīvē, kura ir pavadīta kopā ar Mani un

kas turpināsies arī mūžībā? Savas Žēlsirdības Bezdibenī Es spēju jūs nomazgāt no ikviena traipa un šķīstīt jūs no visiem jūsu grēkiem, lai jūs saņemtu Manu mantojumu ... lai jūs būtu pienācīgi izdaiļoti un iesmaržoti un lai jūs būtu cienīgi ienākt Dieva Laulību Istabā un salaulāties ar Viņu, Man ir jūsu jāpārveido, lai jūs būtu līdzīgi rīta zvaigznei, pilnmēnesim un varavīksnei, kas atspīd mirdzošajos mākoņos; kad Mans Svētais Gars ietērps jūs krāšņās drānās, jūs būsit kā mirru pušķītis, kā rozes pavasarī; kad jūs būsit ietērpti Pašā Kristū kā kāzu tērpā, Godības pilnībā, un būsit gatavi nākt pie svētā altāra ¹ un, Dievišķās Žēlastības vadīti, sastapties ar savu Līgavaini ... tad, Mans īpašums, Es jums dāvāšu spēju ieraudzīt Manu Dievišķo Vaigu; lai arī vēl virs zemes, jūs jau būsit Mani; saņemusi spēju redzēt Mani, jūsu sirds uz Dievišķās Mīlestības un Ticības spārniem pacelsies Debesīs, Dievišķajā Gaismā; tur jūs aptversiet, ka Tas, Kurš stāv jūsu priekšā Savā neizsakāmajā un godības pilnajā Skaistumā, nav neviens cits kā jūsu Radītājs un Līgavainis; un tad, izbrīna un sajūsmas pilni, jūs sauksiet uz Mani:

„kāds Valdnieka spēks! kādu bijājamu majestātiskumu piedzīvo mana sirds! visas radīšanas Noslēpums, ak, Debesu jātniek, Brīnuma Tēls, Visdaiļākais! pat mēness spožums nobāl Tavas Godības priekšā, mans Kungs; Tava krāšņā stāva priekšā zvaigznes šķiet netīras; nav neviena, kas būtu līdzīgs Tev, nav neviena, kas būtu spējīgs sacensties ar Tevi, Tu esi safīriem klāts, un Tava Godība nav salīdzināma ne ar ko; salda ir Tavas Balss melodija, un uz Tavas Mēles ir medus un piens; dziļi Tavās Acīs ir divi žilbinoši gaismas stari ... bet kā gan es esmu ticis uzskatīts par cienīgu ienākt Tavā Ķēnišķīgajā Istabā, ak, Valdniek? kā gan esmu ticis uzskatīts par cienīgu saņemt šādas privilēģijas un būt tik ļoti svētīts, ka esmu pavisam drīz ticis savienots ar Visvareno Dievu? mana dvēsele tagad ir prieka pārpilna; šeit Tu esi, stāvot uz zeltītā baldahīna, kurš pārklāj Tavu Troni, un majestātiski aicini mani, necienīgo, tuvoties Tev; trīcošu sirdi un nespēcīgs, Tava Dievišķā Skatiena ievainots un pilnīgi uzvarēts, es aizmirstu pasauli šī brīnumainā skata priekšā, kuru Tu Savā pāri plūstošajā Mīlestībā man dāvā; Savā Žēlsirdībā Tu esi izklājis manā priekšā ugunīgu ceļu, kurš ved manus soļus Tev pretim; tagad, piepildīta ar visdedzīgākajām ilgām būt kopā ar Iemīloto, mana dvēsele kā ūbele steigsies ielidot Tavos apskāvienos un tajos izkust, izzūdot Tavā mirdzošajā Gaismā, pati kļūstot par gaismu;”

tad tavs Karalis, pāri plūzdams Mīlestībā, pielieksies pie Savas līgavas un maigi noglāstīs tās galvu, piekļaudams to Savām Krūtīm; Savā melodiskajā Balsī Viņš tev veltīs šos vārdus: „tagad Es esmu tevi cieši satvēris;” reizē ar šiem vārdiem no Manas Mutes izlīs mirdzošas gaismas stars un pārklās tevi ...

„Es dāvāju tev Sevi, lai būtu tavs īpašums, un tu, būdama Manējā, atklātu Mani savas sirds dziļumos; iepazīsti Mani Manā transcendentajā Gaismā, un tad tu savukārt varēsi mirdzēt pār savējiem – līdzīgi kā Mozus vaigs spoži spīdēja pēc tam, kad viņš Mani bija uzlūkojis vaigu vaigā; nāc uz priekšu, pie Manis, un Es apmirdzēšu katru no tavējiem;”

ak, svētīts ir tas, kurš Mani apskauj, jo viņš būs kā uguns un vīraks kvēpināmajā traukā, viņš līdzināsies kalta zelta traukam, kurš Manas Majestātes spožumā ir izrotāts ar dārgakmeņiem; šis ir tieši tas mirklis, kuru Es esmu gatavojis jums katram jau kopš paša jūsu radīšanas brīža –

Laulību Istaba, kurā Es ievedu ikvienu dvēseli, lai tā piedalītos Manās Noslēpuma pilnajās Laulībās ...

¹ Altāris var tikt saprasts arī kā laulību istaba.

jums tiek atklāta šī godības pilnā Debesu parādība, lai jūs, skatīdami sava Trīsvienīgā Dieva varenību, tiktu svētīti un darīti par svētajiem; lai jūsu dvēsele priecājas Kunga žēlsirdībā;

un tagad Es saku Savai līgavai: „nebīsties, mīļotā, tu nemirsi, lai arī Mans Skatiens tevi ir ievainojis un licis tev justies nevarīgai, jo Es, kas esmu Dzīvība, tagad cieši tevi turu piekļautu pie Sevis un neļaušu tev aiziet projām no Sevis; vai redzi? ziema ir pagājusi, lietavas ir mitējušās, un uz zemes parādās pirmie ziedi – ir pienācis laulību ceremoniju laiks; vai nezināji, ka tu esi ķēnišķīgas izcelsmes un ka tavš Karalis ir tevi visu laiku gaidījis?

iemīlējies Savā līgavā, Es uzlūkoju Savu Roku darbu; tevī Es uzlūkoju Sevi, un redzētais Mani iepriecina; Es vēlreiz paskatos uz to, kura tagad ir Mans Īpašums, Mans Vīna kalns un Mans Dārzs; Es skatos Pats uz Savu sēklu, uz kaulu no Mana Kaula un miesu no Manas Miesas; Es uzlūkoju arī Manas lielās Mīlestības atstāto brūci, kura tev ir likusi uzkāpt visaugstākajās Debesīs, un Es priecājos, redzēdams šo ziedu,¹ šo paliekošo zīmi, ko Mana Mīlestība ir tevī atstājusi ... šī brūce ir apsolītās zemes zīme, tā norāda uz atrasto pērli, tā ir Manas pāri plūstošās Mīlestības, tavas augšāmcelšanās un tukšā kapa zīme;

tas, ko tavas acis redz sev priekšā, ir Tikums Savā Tronī; Manas Sirds iemīļotā un smaržojošā eļļa, Mana mīlestības pilnā draudzība darīs maigu tavu dvēseli un dāvās tai mierinājumu; beidzot salaulāta! tagad nāc Manos apskāvienos un uzlūko Manu Gaismu, Manu Sirdi, Manu Bagātību un Žēlsirdību – tas viss bagātina un spodrīna tavu dvēseli, kļūdamas varenāks par karaļiem un viņu valstībām; no šī brīža tavam vienīgajam mērķim vajadzētu būt Manā Klātbūtnē aizlūgt par citiem, lūdzot viņiem grēku piedošanu; esot vienota ar Mani, tu būsi piepildīta ar sapratnes garu un turpmāk liesi pār šo paudzi Gudrības vārdus;

un tad, vēl arvien atdusēdamās Manos apskāvienos, rītausmā tu ar visu savu sirdi griezīsies pie Tā, Kurš tevi ir radījis; tu pateiksies Tam, Kurš tevi ir iesmaržinājis ar mirrēm; Manos apskāvienos un Manā tuvumā tu augsi krietna gribā un zināšanās; tu pārdomāsi visus Manus noslēpumus un arī eņģeļu bezkaislības Tikumu; laiku pa laikam Es tevi sūtīšu pasaulē, lai tu tai atklātu padomus un norādījumus, kurus esi saņēmusi no Manis; būdama veidota Manā Sirdī, tu iemantosi jaunu prātu; tev atklāsies Mana Griba, un tu zināsi, kas ir labs, jo Es būšu tavs vadonis; mēs būsīm partneri, tādēļ pievienojies Man, lai mēs kopīgi nokāptu pazemes valstībā pie tiem, kuri grimst visdziļākajā bedrē, un tos atbrīvotu, un lai arī viņi iepazītu Mani, savu Dievu; vai redzi?

Es iemācīšu Savai dūjai pacelties Debesīs un doties pie tautām, lai tajās izplatītu Manu smaržu; tad, kamēr no tavām lūpām vēl arvien pilēs Manos apskāvienos saņemtais balzāms un mirres, tās dziedās Dievišķās Odas saviem pavalstniekiem, neskatoties uz viņu ādas krāsu vai rasi; tavas lūpas, klātas ar žēlastības rasu, dziedās veseluma un ticības melodiju, tās dziedās saskaņā ar Dievišķo Mīlestības un Pestīšanas Likumu, un šīs dziesmas skaņas pārklās ar balzāmu un mirrēm nākamos Valstības iedzīvotājus; tu viņus apgādāsi no Debesu apcirkņiem;

radība, Es tevi radīju, lai piepildītu tavu sirdi ar Savu maigumu un Dievišķo Mīlestību; Es esmu svaidījis tavu sirdi, dvesdams tevī Dievišķo Dvesmu, un esmu darījis tā, lai tā būtu spējīga uzņemt un paturēt sevī Manu cēlo Mīlestību un Maigumu, jo Mana Mīlestība ir labāka par dzīvību; Es nekad nevienai sirdij neliedzu prieku, kas nāk no Manis; kad jūs

¹ Zieds šeit nozīmē „brūci”.

nepretodamies esat uzņēmuši savā sirdī Mani Pašu, tad garīgais mierinājums tajā iespīdās tik dziļi, ka jūsu sirds gūs arvien lielāku labumu no Mana Maiguma, Manas Mīlestības un Dievišķības, – ar mīlestības stīgām tās vedīs jūs uz dievbērnības ceļa, lai valdītu kopā ar Mani, jūsu Karali; kad jūs valdīsiet kopā ar Mani, jūs tiksiet apklāti ar Manas Godības skaistumu, bet eņģeļi un viss Mans Debesu Galms ietīs jūs Mana Veseluma apmetnī un pacels jūs kā kvēpināmo trauku, kas pilns ar vīraku, lai pasaulē izplatītos tā smarža;

bet ja Es atrodu remdenu sirdi, tad, lai arī cik daudz Mīlestības un Maiguma tajā ir bijis piedzimstot, šī sirds nekad nespēs gūt labumu no Manas Klātbūtnes; tā līdzināsies ieplaisājušam traukam, no kura tajā ielietais šķidrums sūcas ārā; lai arī kā kāds cenšas to piepildīt, tas arvien iztukšojas un paliek sauss ... ticības trūkuma dēļ šādai sirdij beidzot tiek liegts prieks, kādu ir pazinuši Mani svētie, jo tā ir devusi priekšroku pasaulīgām lietām un Manu garīgo bagātību vietā ir izvēlējusies mantisku greznību; šīs sirdis, lai arī tikušas piepildītas ar Manu Klātbūtni, pamazām Mani zaudē – tāpat kā šķidrums, kas sūcas laukā pa trauka plaisām; un Sātans, nejudzams nekādu pretestību, apņēm šādu sirdi ar savu tumsu;

tomēr jūs, kas vēl nekad neesat nenobaudījuši Manu saldumu un vienmēr esat gulējuši rūgtākajā žultī, celieties tagad un nāciet uz priekšu, jo ir tikai viena godība, viens iepriecinājums un viens neizsakāma prieka mirklis, kurš var kļūt mūžīgs, ir tikai viens valdzinājums dvēselei – ieraudzīt un nobaudīt Mani, jūsu Dievu;

jā, Vassula, todien, kad Es atklājos tev žēlsirdības pilns, tava dvēsele zaudēja apziņu; kamēr tu raudzījies Manī, likās, ka zeme zem tavām kājām sagrīļojas, kad Mans Skatiens apstājās pie tevis, tu biji pilnīgi apburta; Mana parādīšanās dāvāja tev jaunu prātu un jaunu dzīvi, un Mana maiguma pilnā saruna ar tevi saderināja tevi ar Mani; Mana smarža, ar kuru Es tevi svaidīju, ievēda tevi Manu eņģeļu un svēto procesijā, to vidū, kuri apdzīvo Manu Klātbūtni, lai kopā ar viņiem tu dziedātu pateicības himnu, pasludinātu visus Manus brīnumus un zīmes, mīlētu Manus Debesu Pagalmus – vietu, kurā mājā Mana Godība;

Mans draugs! Tas, Kurš reiz sacīja: „lai tevī ir gaisma”, Tas, Kurš piepilda visas lietas, Pats nebūdams to ierobežots, Viņš tevi aicina atspēkot visu, kas ir ļauns; šodien tavs Karalis, Radītājs un Līgavainis aicina tevi uz Mielastu; Mana ķēnišķīgā pavēle dāsni ir apveltījusi ar autoritāti Manus eņģeļus, liekot tiem iet no Ziemeļiem uz Dienvidiem un no Austrumiem uz Rietumiem un pulcināt jūs kopā, lai pasludinātu, ka Trīsvienīgais Dievs ir nolēmis neizsakāmā veidā pārveidot Savu radību; šie eņģeļi ir Manas Valstības Sliedžu sargi;

šīs būs dienas, kurās tavai dvēselei ir jāsapošas savam Līgavainim; Es atklāju Savas Bagātības un Savas Valstības Spožumu, un Savas Majestātes Godību, kas jums pieder, lai jūs gūtu tajā iepriecinājumu; kā jau sacīju – Es nonāku virs šīs zemes kā Līgavainis šajās tumsības, posta un bēdu, spaidu un lielu nemieru dienās, kurās dēmoniem ir dota vaļa staigāt apkārt, kur vien tiem labpatīk un pievilt ne tikai grēciniekus un tos, kuru sirdis nav šķīstas, bet arī izredzētos; ak, svētīgā atjaunotne, ak, svētīgā pārveide! šodien vēl gūstekņi, bet rīt jau brīvi ...

patiesi Es tev saku: ja vien tu atvērsi savu sirdi Manai Gribai, tad arī tu pievienosies procesijai kopā ar Maniem eņģeļiem un svētajiem apkārt altārim; šādā veidā tu tiks ievesta Ķēniņa apartamentos, un aiz tevis ies Manas Valstības Sliedžu sargi – eņģeļi un svētie, kuri vienā balsī sauks:

„vārti, paceliet savas palodas un atverieties jūs, mūžsenās durvis, lai ienāk līgava! Godības Karalis un tautu Valdnieks, Kurš valda mūžīgi, viņas Iemīļotais gaida Savu līgavu;”

pārkāpusi Karaļa Sliexni, tu ieraudzīsi, ka stāvi Godības Karaļa, tavas dzīves Cietokšņa un Visdaiļākā Klātbūtnē; Viņa emblēma ir Cildenums un Uzticība; tavs Līgavainis, sēdēdams uz Sava Ķēnišķīgā Troņa, ar mirdzošu zelta Zizli Rokā, tērpies Godības drānās, ar zeltu un safīriem klāts ... kāds iespaidīgs un bijību iedvesošs skats ... dzirdēdams tevi nākam, Viņš pacels Savu Vaigu un, kvēlodams majestātē, sacīs:

„nāc pie Manis un saņem Mani tā, kā Es saņemšu tevi; Savos apskāvienos Es tevi izdaiļošu ar diženumu un cēlumu; tu tiksi ietērpta Manis tuvā pazīšanā un Manis, sava Dieva, godā un cieņā, Es greznošu tavu dvēseli un darīšu to pilnīgu; tagad tev ir jāpiedalās mūsu garīgo laulību ceremonijā, Dievišķajā Savienībā, kurā tu saņemsi neizsakāmas svētības, kas pārsniedz jebkādu svētlaimi;”

ja vien jūs būsi atvērti Manai Gribai, tā arī notiks; paaudze, tavu acu priekšā Es nolieku Savu Mīlestību, un, lai arī Mana Mīlestība pārsniedz cilvēcisko sapratni, nāc un apstājies uz mirkli, un pārdomā, un saproti, ka Es esmu gan Dievs, gan Tēvs; runādams Es nelietoju stingrus formulējumus, jo tas nav veids, kā Es veidoju svētos un mocekļus; Mana saldmes pilnā saruna ar tevi nes sev līdzti tikumus un ticību; Es nerunāju Savas Odas ar zobenu pie sāniem, Mani Dievišķie Noslēpumi ir pievilcīgi, un tie tev tiek atklāti ar līksmības eļļu; lai arī Es esmu redzējis tavu grēcīgumu un pazīstu tavas dvēseles nožēlojamību, Es tomēr neesmu novērsis no tevis Savu Vaigu, bet Savā Mīlestībā tevi pieminu; labums un laipnība ir tie ceļi, kurus Es esmu izvēlējis tev, jo Mani ceļi ir Mīlestība un Patiesība; Sava Svētā Vārda dēļ Es, meitiņ, esmu atdzīvinājis tavu dvēseli un esmu piedēvis tavas vainas; tev līdzās Es esmu licis Tikumu un Veselumu, lai tie kļūtu par taviem priekā pilnajiem ceļabiedriem; lai tu, mīļotā, staigātu Manā Klātbūtnē un priecātos ar Mani dzīvo zemē, Es tev esmu piedāvājis iespēju iemantot Gudrību un labprāt ietērpis tavu miesu Savā transcendentajā Gaismā;

ir rakstīts: „svētīgs ir tas, ko Tu izredzi un kam Tu ļauj Sev tuvoties un mājot Tavos pagalmos;”¹ patiešām – tas, kurš ir ticis aicināts, vairāk nav viens; tie, kuri agrāk ir bijuši vieni, tagad ir Manī un ir svētīti – viņi ir atteikušies no pasaules, no saviem draugiem un radniekiem, viņi ir nošķīrušies Manas Godības dēļ; (Mani ļoti pagodina cilvēki, kuri atsakās no sevis, dzīvodami pasaulē, kurā tiem visapkārt ir tik daudz kārdinājumu; tie, kuri labprātīgi pagriež muguru ļaunajam un dāvā Man savu brīvo gribu, izrāda Man lielu cieņu);²

- Es paglābju Savā Dievišķajā Gaismā visus tos, kuri ir Manī; - jūs visi, kas Manis bīstaties, nāciet klausīties Manās Odās! vai jūs kādreiz esat dzirdējuši, ka Es kādreiz būtu aizmirsis parādīt Savu Žēlsirdību, vai arī ka Manas dusmas būtu pārspējušas Manu Maigumu? viss, ko Es daru, tiek paveikts uzticamībā un taisnībā; tavu ienaidnieku acu priekšā Es tevi esmu ietvēris Savos apkampienos, Vassula; kauns tiem, kuri tev uzbrūk, kauns tiem, kuru sirdis pilda mežonīgas dusmas un kuriem skauž, ka ar Savām Acīm Es esmu tevi uzlūkojis un piepildījis tevi ar gaismu; viņus sadusmo tas, ka Es vedu tevi Savās Pēdās un iečukstu tavās ausīs Savas Mīlestības pilnās Odas, – tas viņiem šķiet pietiekams iemesls, lai tev uzbruktu; bet tevi Es esmu darījis līdzīgu

¹ Ps 65, 5.

² Šī daļa, kura ir uzrakstīta iekavās, tika man nodiktēta tā, kā sarunājas tuvi draugi, kad viens no viņiem vēlas uzticēt otram kādu noslēpumu, sakot: „starp citu...”

gazelei, kas lēkā pa kalniem un ir brīva, tavu sirdi Es esmu veidojis līdzīgu lilijai, kas brīva no raizēm; Es esmu apveltījis tevi ar Savām svētībām un pacēlis tevi no pīšļiem, dāvādams tev paliekošu vietu Savas Sirds Zeltītajā Istabā; bet tavi ienaidnieki kādu dienu dzers paši no sava rūgtā biķera, kas pilns ar indi;

tagad atļauj Maniem Vārdiem tevi mierināt, lai tie nāk kā remdinošs balzāms pār tevi; pieliec tagad savu ausi un saņem Manu dziesmu; Ķēnišķīgā Cieņa ir uzlūkojusi tevi vēl pirms tavas dzimšanas,¹ lai parādītu tev un caur tevi Manu Godību un ceļu uz Manu Valstību, šo brīnumaino ceļu! kopš tā laika Es esmu kļuvis par zvaigžņu gaismu tavas dvēseles naktī un saulesgaismu dienā ... Manai Visvarenajai Rokai netrūkst līdzekļu, kādiem apdāvināt tevi, un tomēr tavi ļaudis² ir ignorējuši Manas dāvanas un vērtējuši Mani pēc sava mēra ...

Es valdu saudzīgi un ar lielu iecietību, lai apgaismotu un mācītu, Es pārpilnībā izleju svaidījuma eļļu pār Savu izredzēto galvām, likdams tiem pravietot un runāt noslēpumus, kuri mācītājiem un gudrajiem ir bijuši apslēpti; jums, kas vēlaties darīt ļaunu, iznīcināt un mocīt dvēseli, kuru Es mīlu un izrādu tai labvēlību, kuru esmu piepildījis ar noslēpumainiem izteikumiem, cēlām dziesmām un ķēnišķīgām odām, jums Es saku: jūs sodīs jūsu pašu ļaunums; šiem varmākām Tiesas Dienā Es atgādināšu viņu kaunpilnos grēkus;

Es esmu Valdnieks pār tavu garu, un nevienam nekad neizdosies tevi satricināt; Mūsu maiguma pilnās sarunas ar tevi tupināsies, liekot izvirst tavā sirdī spēcīgiem avotiem, un kopīgi, Mana mīlotā, mēs izplatīsim Manu smalko smaržu visapkārt pasaulei, iesmaržodami citu pēc citas visas tautas; tādēļ cilvēks var teikt: „ziema ir pagājusi, lietus sezona ir garām, un zemi sāk izrotāt ziedi;” vai redzi? tieši tādēļ Es tevi ieskāvu Savā Sirdī, kurā tu vari saņemt Manus mierinošos glāstus; bet gaidi un ieraugi, cik daudz vairāk mierinājuma par katru pret tevi izdarīto vardarbību tu no Manis saņemsi Debesīs, Manā Valstībā! viss ir ticis izmērīts ... Manas Sirds Ķēnišķīgajā Istabā Mana nardu eļļa turpinās iesmaržināt tavu sirdi, un tas rūgtais gaiss, kuru tev lika elpot tavi apsūdzētāji, ātri izgaisīs, ļaujot tavu prātu piepildīt klusumam un mieram; tad, aromātisko smaržu mierināta, tu nekad neatstāsi Manu Ķēnišķīgo Sirdi, nekad ... vairāk kā jebkad tu piesaistīsi sevi Man, patiesajam Dievam;

tagad pasaki Man, kur tu atpūtīsies dienvidū?

Es atdusēšos Tavas Sirds Zeltītajā Istabā.

tagad pasaki Man, iemīlotā, dari Man to zināmu, kur tu atdusēsies vakarā?

Es atdusēšos Tavas Ķēnišķīgās Sirds Zeltītajā Istabā...

un kur tu atdusēsies visu savu atlikušo dzīvi?

Es atdusēšos Tavas Ķēnišķīgās Sirds Zeltītajā Istabā... Kungs, Tēvs, Līgavaini un cilvēkus Mīlošais, es iesakņošu Tavā Sirdī. Es sekošu Tavas Ķēnišķīgās Sirds pēdās, kurās ejot, cilvēks kontemplācijas laikā, raugoties Tevī, aizmirst pats sevi...

Kungs! Tava Mīlestība cilvēcei ir kā Liturģija. Visuvarenais Valdnieks, Savā Žēlsirdībā Tu ietini mani Savā mirdzošajā Gaismā, tā izkļiedējot ne vien tumsu, bet arī netikumus...

Visuvarenais Dievs, Tu, kas visu pasauli turi Savā Plaukstā, es esmu ne tikai pārsteigta, bet arī pilnīgi satriekta, kad Tu, neņemot vērā jebkādu neatbilstību, piemērojies man un man līdzīgajiem! Tā vietā, lai patrenktu mani, Tu Savā Mīlošajā Laipnībā pārklāj manu dvēseli ar kāzu dāvanām, kuras izplūst no Debesu apcirkņiem.

¹ Jer 1, 5.

² Kādi no pareizticīgo hierarhijas.

Tad Savā pāri plūstošajā Mīlestībā Tu savienojies ar mani garīgā, Dievišķā laulībā, tu man ļauj nobaudīt Tavu skūpstu smaržu, kura pārspēj mirru, vistīrākā vīraka un jebkādu citu aromātisku smaržu. Tad mana dvēsele, dusēdama Tavos apskāvienos, saka ikvienam: „arī tu vari saņemt šīs pašas žēlastības un nepelnītās dāvanas, ja vien izlem nodzīvot savu dzīvi Dievā.

Arī tu vari sēdēt Viņa Klēpī, pieglaudies pie Viņa Ķēnišķīgās Sirds, cieši pieķēries Viņa smaržīgajām Drēbēm un baudīdams Viņa apskāvienu, vari gremdēties dziļās pārdomās un izzust Viņa neizsakāmā Skaistuma kontemplācijā...

Tava dvēsele tiks paēdināta Viņa Svētlaimē, kas ir pārāka par jebkuru citu iepriecinājumu, saldumu un godību;”

Pateicoties Viņa labvēlībai, man ir atļauts uzcītīgi apgūt Dievišķā Alfabetu...

jo šī ir Mana maigā Mācība, Mani Dialogi; Doktrīna un Dialogi, kuriem jātiek mācītiem visai cilvēcei; Es vēlos jums visiem atgādināt Savu valodu un mācīt jūs atkal no jauna; cilvēka sirdij ir jāmacās kas tāds kā šīs Odas, jo Manā Ķēnišķīgajā Sirdī dus Patiesības svētīgā jēga un Gudrība;

(Šī plašā vēstījuma pierakstīšana aizņēma vairākas dienas.)

2003. gada februāris – aprīlis

(Vadību pārņēma Jēzus Kristus...)

jā, Vassula, – tavš lēnprātīgais Kungs un Pestītājs tevi atbrīvoja; Mūsu¹ Mācība neatšķiras, un Mēs esam vienoti, kad sakām: iepazīsti Mani, savu Dievu; iepazīsti Mūs sirds skaidrībā; Man Savai radībai ir jāpastāsta lielas lietas, kas to izdaiļos;

nē, nav daudz to, kas izprot Vissvētāko nedalāmo Trīsvienību, un tomēr Mums piemīt viena Dievišķā Daba, viens Spēks, vienas un tās pašas Zināšanas, un Mēs esam viens vienīgs Dievs ... un Mēs esam brīvi atklāt Sevi ikvienai dvēselei jebkurā laikā; Tēvs, Es un Svētais Gars, Mēs visi trīs nokāpjam šeit kā trīs Liecinieki, lai atkal no jauna izrunātu Mūsu Vārdu un no jauna iemācītu jums dzīvot patiesu dzīvi Mūsos;

kā Tēvs tev to paskaidroja – tava sirds ir Mūsu cildenās Mīlestības radīta, lai šī Mīlestība atgrieztos pie Mums atpakaļ; jau no paša iesākuma tava sirds ir tikusi piepildīta vienīgi ar Mūsu Klātbūtni, tā ir radīta tik neizsakāmi brīnišķā veidā, lai spētu sevī saturēt visu Mūsu Klātbūtnes cildeno Mīlestību un Maigumu; bet, ja to pārdurs ērkšķi un dadži, tā kļūs kā caurdurts trauks, kas pa lāsei vien zaudē savu saturu; ērkšķi ir šīs pasaules rūpes un bagātības vilinājums – tie spēj pārdurt sirdi un iztukšot to no Dzīvību devēja Avota;

Kungs, Tu man esi bijis Vārti uz Savu atklāsmi, un, pateicoties tam, Tu mani esi apslēpis dziļi Sevī.

Savas lielās Mīlestības dēļ Tu kļuvi par miesu un mājogi mūsu vidū. Kungs, pasaki man, kā cilvēks var Tevi nepazaudēt? Kā gan cilvēks var saturēt Tevi savā sirdī un nepazaudēt šajā vētrainajā pasaulē, kas ir tik saindēta un kārdinājumu pilna?

Šķiet, ka tas, kurš nemīl Tevi un netur dārgu jau no paša iesākuma tā, kā to vajadzētu, un kurš necildina Tavu Svēto Vārdu, kā tas mums pienāktos, nedz arī bīstas Tevis, nedz arī mīl ar tādu pašu mīlestību, kā Tu mūs mīli, tas ļoti riskē. Daudzi no mums reiz būs zaudētāji ...

Jā, Kungs, – vai tā nav patiesība?

Kungs, pasaki man noslēpumu, pasaki, kā netikt pārdurtam, un vai ir kādas zāles, ja bojājums jau ir nodarīts?

¹ Vissvētākās Trīsvienības.

cilvēkam tas nav iespējams, bet Dievam viss ir iespējams;² svarīgi ir arī tas, ka ikvienam ir iedota brīvās gribas dāvana; cilvēks, kurš Manis bīstas, labprāt pieņems pamācības un nezaudēs Mani; tos, kuri Mani meklē, Es pabarošu, un tie paliks piepildīti; Mīlestība ir Dieva Gars, un caur to jūs saņemat Manu Gaismu, kura apspīd jūsu sirdi; ikviens, kurš patiesi un no sirds cīnās par līdzdalību Manā Žēlastībā, var saglabāt sevī bezkaislību attiecībā uz šo pasauli, un viņš nezaudēs savā sirdī mājokošo cildeno būtību; bet, ja kāds apstājas, lai iesaistītos dialogā ar Kārdinājumu, ja kāds ieklausās pasaules bagātību vilinājumā, tas paliks šajā pasaulē, un viņu sabradās grēka putekļi;

Es esmu teicis, ka Mans Tēvs, Es un Svētais Gars nāksim un mājoksim dvēselē, kura Mani mīl un tur Manus Baušļus; šajās sirdīs pilnībā mājo Mana Klātbūtne, un caur Gaismu, kuru mēs viņās izlejam, šīs dvēseles iegūst Dievišķo Manis Pazīšanu; šīs brīnišķīgās, Mīlestības piepildītās Zināšanas ved viņu soļus Lauļību Istabā, Kurā tās sagaidu Es, viņu Līgavainis, un tajā mēs izbaudām netraucētu mieru ...

ikviena dvēsele var sasniegt Manas Mīlestības augstumus, ikviena dvēsele ir aicināta uz Dievišķu savienību ar Mani; kādēļ gan jūsu laikmetā Es ar jums sarunājos? kādēļ gan Es ar Savām Dievišķajām Odām dvešu smaržu pār šo paaudzi? kādēļ Es vēršos pie jums ar dzejas un ticības pilniem vārdiem? kādēļ gan Es esmu nokāpis lejā, vistumšākajās vietās, lai būtu jūsu vidū? kādēļ Es pār jums visiem izleju Savas neaizsniedzamās Gaismas mirdzumu? kādēļ Es apmeklēju kapsētas un, meklēdams mirušos, atveru kapus? kādēļ Es jūs aicinu uz Dievišķo savienību un garīgo laulību?

Es tev atbildēšu, kādēļ to daru: Vassula, pat ja tu esi „sabojāta”, kā tu pati teici, ir cerība, ka tu vari tikt izlabota; tā arī ir visas šīs vēsts galvenā būtība; Es nāku, lai glābtu grēcinieku, un, kā jau iepriekš esmu teicis, – cilvēkam tas nav iespējams, bet Dievam visas lietas ir iespējamas;¹ citiem vārdiem sakot: Es esmu bezgala bagāts Žēlastībā, un Žēlastībā jūs varat tikt izglābti; Es neilgojos pēc grēcinieka nāves; Es esmu Augšāmcelšanās un ļoti vēlos, lai jūs visi dzīvotu Manā Gaismā; tādēļ arī Es nāku uz zemes ar šo Odu starpniecību un arī dažādos citos veidos, lai jūs, kas grēka dēļ esat atļāvuši sev atkrist no Žēlastības un tagad trūdat kapā līdzās miljoniem tādu pašu dvēseļu, atkal no jauna augšāmceltu ...

Savā neizmērojamajā līdzjūtībā Es Debesu Pagalmos sacīju: „Es nevēlos nemitīgi un mūžīgi ar skumjām noraudzīties grēcinieka nāvē, bet gan vēlos, lai viņš atgriežas pie Manis un dzīvo;” no augšienes Es ieraudzīju milzīgu kapsētu – trūdošo miesu smaka izplatījās pa visu Visumu ... pūstošo pasauli ir pārklājusi tumsa, to ir apriņusī neskaidrība un neziņa, bet vai Man būtu jāturpina raudzīties Manu dēlu un mantinieku verdzībā un nāvē? cik ilgi vēl lai skatos, kā Manis Paša saime tiek saraustīta gabalos un sašķelta? patiešām, ir pienācis laiks atdalīt pelavas no kviešiem; Es zvērēju un sacīju – ikvienam, kurš atbildēs Manam žēlsirdīgajam Aicinājumam, caur Sava Svētā Gara spēku Es došu Žēlastību viņu iekšējam „es”, ka tas pieaugtu un nostiprinātos, – lai viņi dzīvotu Manī, bet Es caur ticību varētu dzīvot viņos; tad, sakņoti Mīlestībā un celti uz Mīlestības pamatiem, viņi tiks audzināti tā, lai iemantotu visu Manu pilnību;”

un tā, Vassula, Es esmu atbildējis uz tavu jautājumu; Savā bezgalīgajā Žēlsirdībā Es sacīju: „Es izliešu Savu Gaismu pār šo nesaprātīgo radību, lai apgaismotu viņu prātus un atjaunotu tos ar garīgas revolūcijas palīdzību; Es Pats ievēdīšu viņus viņu esamības un

² Jēzus citēja Rakstus: Mt 19, 26.

¹ Mt 19, 26.

prāta atjaunotnē, ievēdot ikvienu patiesības labumā un svētumā; Manā Sirdī deg vēlēšanās izglābt ikvienu; Es nenovērsīšu Savu Vaigu, bet gan mācīšu un pārmācīšu katru; patiešām – Debesu un zemes Kungs aizdedzinās šo pasauli ar Savu Mīlestību; Es iešu un apmeklēšu Savus pazudušos dēlus, Es tos aicināšu atpakaļ pie Sevis, atgādinādams viņiem par šo Labestības okeānu, Es tiem atgādināšu, lai viņi paļaujas uz Mani; ar lielu maigumu Es viņiem mācīšu darīt labu un nekad nepadoties ļaunajam; tad Es viņus maigi pārmācīšu, un, lai aizsniegtu viņus vēl pārliecinošāk, Es Savu Vārdu uz viņiem runāšu, izmantojot viņu pašu leksiku¹; citiem vārdiem sakot, Dievišķā Gudrība piemērosies viņu vajadzībām tā, lai Es kļūtu izprotams viņu tik nabadzīgajai dvēselei, – caur grēku piedošanu sniedzot viņiem Vēsti par pestīšanu; tad kā uzlecoša Saule Es izgaismošu viņu sirdis;

Es viņus iesēšu Savā Sirdī, un tajā viņi uzziedēs un priecīgi sauks:

„Kungs, cik varenas ir Tavas zīmes, cik daudzējādi un vareni ir Tavi brīnumdarbi! Tu, Visuvarenais un brīnumainais Dievs, esi licis pār mani atspīdēt Savam Vaigam un esi man parādījis Savu labvēlību, Pats ar Sevi izgreznodams visu manu dvēseli; lai ir slavēts un pielūgts Tavs Vārds!”

un Es iepriecināts atbildēšu: „no šī brīža, Mans iemiļotais, Es mājošu tevī, bet tu – Manī, savā Dievā;”

tad eņģeļi vienbalsīgi dziedās: „Dieva Mājoklis² ir neizmērojami plašs; Viņš ir mūsu Dievs, un nav neviena, kas būtu Viņam līdzīgs; Viņš Savus mantiniekus kā dievus ievēd Savā Mājoklī; kā ķēnišķīgus prinčus, kas tiek atvesti atpakaļ godībā, Viņš tos, lielu gaviļu pavadītus, ievēd Savā Valstībā; Tu, ak, Izcilais, esi nepārspējams; lai visa zeme Viņu pagodina un Viņa bīstas, jo Viņš ir mūsu Dievs un Karalis!”

jā, šīs cildenās Odas tiks izdziedātas šai paaudzei un arī citām, kuras tai sekos; Mana Sirds, tās dziedot, ir ļoti saviļņota, jo Es esmu slims aiz mīlestības uz jums ...³

Manas Sirds mirres, raudzīdamās Manī, pieraksti Manus Vārdus ... Es tev teikšu to pašu, ko sacīja Mans Tēvs: kad runāju, Es nelietoju striktus formulējumus, tas nav Mūsu izteiksmes veids, un tā Mēs neveidojam svētos un mocekļus, bet Mūsu maiguma pilnās sarunas vārdi ir tikuma un ticības pilni; šajās Odās Es nevēršos pie jums ar zobenu pie sāniem, bet gan ar medu uz Manas Mēles; Mana brīnumainā parādīšanās jūsu aptumšotajai paaudzei līdzinās Saulei, kas nekad nenoriet; Manu Debesu Galms ar bijību, bet reizē arī ar sajūsmu nemitīgi raugās Manā Gaismā;

- svētīgi ir tie, kuri sevi šķīstī un ļauj Maniem apskāvieniem, jo viņi paši kļūs par gaismu;

- svētīgi ir tie, kuri caur Manu Gaismu iemanto Gudrību, jo viņi saņems Zināšanu žēlastību;

- svētīgi tie, kuri kļūst par Liesmas liesmu, kuri ieiet nepieejamajā Ugunī, kļūdami vienoti ar to, bet netiekot tajā sadedzināti; cik kvēlas ilgas pārņems šīs dvēseles, lai visā zemē iedegtu Manus Padomus un Manu Mīlestības Likumu!

- svētīgi ir tie, kuri, neskatoties uz savas dvēseles lielo nabadzību, tomēr ieklausās Manī – arī viņi savā prātā saņems Debesu gaismu, lai sekotu Maniem norādījumiem; patiešām, svētīgi ir tie, kuri dzird Manu Vārdu un rīkojas saskaņā ar to – viņus pilnībā ietvers neizsakāmā Gaisma, un caur līdzdalību Manā Dievišķajā dzīvē tā arī viņus pārveidos par

¹ Vienlaikus dzirdēju arī vārdu „jēdzienus”.

² Šeit jāsaprot kā „Sirds”.

³ Šai mirklī Kungs uz brīdi aplūsa, un tad vērsās pie manis.

dieviem; kā citādi jūs ieiesiet Debesu Valstībā? jums ir jābūt pienācīgi ietērptiem un Mana Tēva atzītiem;

Debesu Valstība var tikt salīdzināta ar ķēnišķīgu mielastu, kuru kāds ķēniņš ir klājis sava dēla kāzām, kā tas ir aprakstīts līdzībā, kuru Es jums esmu devis;¹ Es, Kas uzrunāju jūs tagad, esmu tas pats, Kurš jūs uzrunāja toreiz; kāzu mielasts bija gatavs, bet tie, kuri bija sirsnīgi aicināti, nevēlējās uz to nākt; patiesībā daudzi no viņiem tikai pasmīkāja par karaļa ielūgumu; šāds kārdinājums ir ļoti izplatīts to vidū, kuri tic, ka viņi strādā Manā labā un ir tikuši aicināti, bet neatrod laiku atbildēt uz Manu Aicinājumu; patiesībā viņu prāts ir tālu no Manis; viņi ir pārņemti ar savām sīkajām un nenozīmīgajām lietām vai arī ar savām personīgajām darīšanām; būdami negribīgi kustēties un zaudēt savas ērtības, viņi atrod visdažādākos aizbildinājumus;

visbeidzot ir atlikuši grēcinieki un garā nabadzīgie, kuri nekad nav Mani pazinuši vai arī dzirdējuši par Mani; tieši no viņiem Es saņemšu slavu un godu, jo viņi ir tie izvēlētie, kuri nav noraidījuši Manu aicinājumu kā pirmie viesi, nedz arī kā tie, kuri negribīgi ienāca, neparūpējušies par to, lai viņu drānas būtu piemērotas kāzu mielastam; karalis saviem kalpiem deva pavēli doties uz pilsētas krustcelēm un aicināt ikvienu – gan labu, gan ļaunu ... šie ir ļaudis, kuri nebija Manējie², bet par kuriem tā vietā, lai sacītu: „jūs neesat Mani ļaudis, bet gan sabiedrības pabiras”, Es tagad varu sacīt: „jūs esat Mana tauta;” Es viņus nosaukšu par dzīvā Dieva dēliem un meitām, Es viņus saukšu par Manas Valstības mantiniekiem ...

redzi, šajās tumsības pilnajās dienās jūsu Karalis Savu eņģeļu pavadībā nāk jūs aicināt uz Savu kāzu mielastu; daudz ir aicināto, bet maz izredzēto ... ikviens, kuram nav kāzu tērpa, kurš to nav pūlējies uzvilkt, jo tam pietrūka aizrautības un cieņas, neieies Debesu Valstībā ...³

patiesi Es tev saku: ja Es nekļūstu par tavu kāzu Ietērpu, tad Tēvs tevī neatpazīs Mani ...⁴ Es daudzus pārvedīšu mājās no svešām zemēm; neviena siena netiks uzcelta viņu ceļā, bet Mani eņģeļi, kas sargā Mana Nama Sliksni, atvērs viņiem ceļu un apbērs to ar safīriem,⁵ lai atvestu viņus pie Manis ...

un tev, kas sauc uz Mani: „kaprači jau pulcējas, lai mani apraktu, Kungs, izglāb mani! es gribu atteikties no grēka un būt kopā ar Tevi kāzu mielastā!” Es saku: nepadodies izmisumam, jo arī tu būsi glābts tāpēc, ka tu vēlies būt izglābts; Mani eņģeļi padzīs kapračus, tad viņi uzmanīgi pacels tevi uz mirdzoši baltas drānas, un, turot to aiz četriem stūriem, viņi pacelsies debesīs un uznesīs tevi augstumos, lai tur ar Debesu balzāmu, mirru eļļu, smaržīgām zālēm un losjoniem⁶ dziedētu tavas brūces;⁷ tas tiks darīts, lai tevi attīrītu un šķīstītu, pirms tu tiek ievests pie Manis; šis šķīstīšanās un attīrīšanās laiks ir ierasta sagatavošanās nākamajām līgavām; katrai nākamajai līgavai kādu laiku ir jātiek šķīstītai, vēl pirms Mani eņģeļi to ievēd Laulību Istabā, lai satiktos ar Līgavaini;

Mani eņģeļi jūs visus pavadīs līdz pat Sliksnim – kamēr jūs stāvēsiet Laulību Istabas durvju priekšā, jūsos atausīs vājas atmiņas par pagātni, par agrāko laiku, kad jūs bijāt

¹ Mt 22, 1 – 14.

² Pirmie aicinātie.

³ Kungs man ļāva saprast, ka tas, kuram nav pienācīga apģērba, ir arī tas, kurš runā sliktu par Saimnieku un citus cenšas piesaistīt sev.

⁴ Šai mirklī Jēzus runāja tā, it kā runātu viens, un tādēļ es šos vārdus uztvēru kā pravietojumu.

⁵ Tikumiem.

⁶ Simboliski apzīmē šķīstīšanu.

⁷ Brūces simbolizē grēku un vainu.

sabojāti un nicinājuma pilni Manā priekšā, par laiku, kad jūs neaizkustināja Mani aicinājumi, bet bijāt šīs pasaules kaislību pārņemti; bet tagad, šajā pašā mirklī, jūs sagaida jauna dzīvība; ietērti mirdzumā, starojoši savā skaistumā, tīri un smaržīgi, jūs esat gatavi ienākt Laulību Istabā, lai sastaptos ar savu Karali; prieka pilni un dreboši jūs lēni tuvojaties Laulību gultai; pēkšņi jūsu skatiens apstājas pie Manas Dievišķības; ieraugot Manu Svēto Vaigu, lai arī Tas vēl arvien ir aizklāts, jūsu dvēsele kļūst par gaismu;

„ak, pievilcīgais Karali, cik svētīts es esmu, ka Tu Savā Majestātē esi izrādījis man Savu labvēlību un aicinājis salaulāties ar visaugstāko Valdnieku!”

tava balss Man skandēs himnu: „patiešām svētīgi ir tie, kurus Tu aicini un ar kuriem Tu salaulājies, jo Tavos dedzīgajos apskāvienos viņi atradīs savas Debesis; svētīgi ir tie, kuri noglāsta Tavu Svēto Vaigu un rod iepriecinājumu Tavas Sirds tuvumā;” atskanot šiem vārdiem, Karalis, Kurš pārspēj katru eņģeļu skaistumu, Savā nemirstīgajā spožumā pēkšņi ieraudzīs iespaidīgu ainu – Viņš tevī ieraudzīs Pats Sevi; kvēlodams Dievišķā Mīlestībā, Viņš pastieps Savu Roku pretim Savai nākamajai līgavai un aicinās to Savos apskāvienos, teikdams:

„Mana mīlotā, par zīmi mūsu mistiskajai savienībai Es tev dāvāju Svētā Gara Svaidījumu;”

tad, noliecies pie tevis un pievilkdams tevi pie Savas Sirds, Viņš tev galvā liks šo¹ Dievišķo Ķēnišķīgo Diadēmu un dāvās tev neizsakāmu Savas Mutes skūpstu ...

Un Viņš ietina mani nemirstības mirdzumā...

tad tu kļūsi par daļu no Manis, tu kļūsi vienota ar Mani, un ikviens no taviem locekļiem būs ietērts Dievišķībā un Gaismā, neiznīcībā un svētlaimē, tā, kā tas piederētos Man, tavam Dievam un Karalim;

negaidot agrākā pasaule un viss, kas ar to ir bijis saistīts, lēnām izplēnēs, izzūd uz mūžīgiem laikiem; vienā mirklī tavā sirdī uzplauks bezkaislība – šis eņģeļu tikums, tas līdzināsies nojausmai par to, ko nozīmē būt tuvu Svētlaimības redzējumam, kas norisināsies acumirklī; no šā brīža tevi vainagos visdažādākie eņģeļu tikumi – tos Es tev dāvināšu, lai tu sasniegtu pilnību; Absolūtais Dievs smalku smaržu piepildītajā Laulību Istabā cieši savīsies ar tevi, un jūs būsi viens; Viņš tevī visā pilnībā apņems ar Savu Gaismu, līdz tu pati kļūsi gaisma;

ietīta Manā Svētajā Garā, tava mute būs Mana Mute, tavi locekļi būs Mani locekļi, tavas acis būs Manas Acis, bet viss, ko sacīsi, būs Manis izteikts; tavi vārdi un domas, tie visi būs dievišķi; kopš šī mirkļa Es iedvesmošu visu tavu izgaismoto būtību un dvēseli – šis būs tavas jaunās dzīves aizsākums Manī ... tu piederēsi Man, bet savukārt Es – tev; tavas ilgas pēc sava Līgavaiņa nekad netiks remdētas, un, lai arī tevi paēdinās Dievišķā Mīlestība, tavas slāpes pieaugs ... Mana iemīlotā, Es būšu tavs mistiskais Biķeris, tava Dievišķā Liturģija, tavas sirds degsme, tavs mirdzošais Pūrs, tava spožā Saule un Svētā Komūnija – tavs nemirstības ēdiens; Es būšu tavs psalma Pants, zeltīta saules gaisma tavās acīs un sataustāms kāzu tērps; Es būšu tava atdusa un tava atpūta; Es būšu tavs tuvības un maiguma pilnais apskāviens un tavas dvēseles smaržīgā vēsma;

tagad, kad tu esi Man līdzās, tu vari noņemt plīvuru no Mana Vaiga un uzlūkot Manu Dievišķību; jo vairāk no Manis tu redzēsi, jo vairāk pieaugs tava mīlestība; tava sirds, tuvu pārdegšanai, ilgosies mīlēt Mani vēl vairāk, līdz tava mīlestība uz Mani kļūs par kaislību; tā kļūs par dedzību, ar kuru Es tevi apveltīju tavos skolas laikos un mūsu

¹ Tiek saprasts svaidījums.

saderināšanās laikā,² Svētā Gara iepludinātie tikumi pārņems tavu sirdi tik ļoti, ka tu spēsi dzīvot vienīgi Man, tie vairo tavu mīlestību, līdz tā tevī radīs nedziedināmu rētu ... šī rēta būs mūsu pilnīgās un nešķiramās garīgās laulības zīme, mūsu vienotības zīme; šī rēta būs tavas svētlaimes zīme, tā liecinās par mūsu pilnīgo, Dievišķo savienību; tā norādīs, ka tu esi nobaudījusi Dzīvību;

Ak, bijību iedvesošais noslēpums! Manas sirds degošā bulta!

Uzlkot Dievišķo nozīmē kā vēl nekad ilgoties un slāpt pēc Dieva... Kā Debesu rasa, kuras sīkie pilieniņi laistās kā izkaisīti dimanti, tā arī mūsu dvēsele zaigo Tavā Mirdzošajā Gaismā...

Mirdzošā Gaisma, acīm neredzama, netverama un neizdibināma – Savā būtībā tomēr īsta un patiesa. Tu radībām liec vienoties ar Sevi, lai dalītos Savā Dievišķībā un darītu tās par dieviem. Kungs, es Tevi pagodinū un Tevi slavēju!

Kopš brīža, kad Tu kļuvi miesa, mums ir tikuši atvērti vārti uz dievišķību.

Par spīti savai brūcei, es dzīvoju līksmībā... Jā, atsedzot Tavu Svēto Vaigu un uzlūkojot Tevi, Tavs Skaistums ir kļuvis par manu brūci un dilemmu.

Nav nekā, kas varētu sacensties ar Tavu Noslēpumu spēku, – ja kāds mēģina tos aprakstīt, vārdi paliek nedzīvi... Vārdi un pārdomas pārvēršas pelnos, un visvieglākā vēja pūsma tos aizpūš projām ...

Ko nozīmē būt baudījušam Dzīvību? Dzīve Dievā un dzīve, kas pavadīta kopā ar Viņu, nozīmē būt baudījušam dzīvību...

Mans Kungs, kādus dievišķus dārgakmeņus Tu izber pār Savu līgavu un cik ļoti priecājies, tos dāvājoj! Cik dedzīgi Tu visiem vēlies pavēstīt par Savu jauno uzvaru!

Mans Dievs, reiz Tu sacīji: „Nebīstieties no tiem, kas nogalina miesu, bet nespēj nokaut dvēseli, taču bīstieties no tā, kas var nogalināt gan miesu, gan dvēseli un iemest tās ellē.”

Jā – kāpēc gan cilvēkam būtu jābaidās piederēt Tev un kļūt par Tavu īpašumu? Ja šajā dievišķajā laulībā Tev pieder dvēsele un dvēselei piederi Tu, mans Kungs, tad kurš gan uzdrošināsies tuvoties un salauzt šo savienību? To neuzdrošināsies pat visi elles spēki kopā!

Tagad mans lielākais prieks ir būt Dieva tuvumā! Es Debesīs neuzlūkoju nevienu citu kā vien Viņu, kurā es dzīvoju un kurš mīt manī...

ikviens, kurš ir vienots ar Mani, būs visdažādāko tikumu ieskauts; ar tiem Es iežogōšu Savu iepriecinājuma dārzu un to apzīmōgošu ar eņģeļu tikumu – bezkaislību, lai sasniegtu pilnību; Svētais, Kurš ir pārāks par Debesīm un zemi, caur Savu žēlastību var tev palīdzēt sasniegt tādu brīvību; brīvību no miesīgām izjūtām un kārdinājumiem, tos nonāvējot, iznīdējot šī ļaunuma smaku, tā vietā ielejot smaržojošu gaismu; kad tu būsi vienota ar Mani, Es tev dāvāšu patiesu brīvību no miesas un tik neizsakāmā veidā kristalizēšu tavu garu, ka tu būsi līdzīga dimantam; Es, Absolūtais, ieliešu tevī ilgas Mani pielūgt, vēlmi nemitīgi mājot Dzīvībā, ilgas būt ietērpai smaržojošā gaismā ... tu ilgosies, lai Es nemitējos dvest pār tevi Savu smaržu un lai šī dvesma uztur tevī dzīvu Manu Liesmu; tagad, Mana iemīlotā, kad tu esi Man līdzās, kad esi ieskauta Manā mirdzumā, kurš tevi ietērpj Manā Godībā, Es tevi esmu uzpotējis Sev;

Kungs, Tu, Kas esi Mīlestība, – Tu nekad neesi mitējis mani pārsteigt ar Savu izvēli – ka Tu esi uzticējis tādu majestātiskumu un cēlās Odas cilvēkam, kurš tik bieži sajauc savu labo roku ar kreiso!

² 1987. gada 23. maija vēstījums. Tas notika toreiz, kad Jēzus tikko bija aizsācis mani mācīt.

Kā gan Tu varēji man uzticēt tik svarīgus Tēmas? Bet kā es varu noliegt, ka tieši caur Savu pāri plūstošo Mīlestību Tu mani māci un sniedz man zināšanas par to, kas līdz šim man bijis apslēpts!

Tu mani esi uzpotējis Sev un esi pieņēmis veidu tik neatbilstošā būtnē,¹ būdams pārliecināts, ka kādu dienu šī būtne varētu tikt darīta pilnīga, ka mirušās miesas varētu uzņemt sevī dzīvību. Tad šī būtne nicinātu visas pasaulīgās bagātības, jo viņa² būtu atklājusi neizsakāmo Valstību un To, Kurš ir tērpies Godībā.

Viņa ir atklājusi brīnumu Brīnumu, tādēļ lai Tavi Vārdi pil pār mani kā rasa.

Savīta ar Tevi, es uzziēdu kā puķe, un viss, kas manī bija sauss un izkaltis, tagad ir pārvērties dārzā.

tagad iesmaržo savu Līgavaini, bet Es bagātināšu tavu dvēseli ar žēlsirdības pilnu labvēlību; lai tava mīlestība ik dienas pieaug, un lai ikviens uzzina šo pamatpatiesību:

„Kungs Dievs pazīst Savējos un ļauj tiem Sev tuvoties ...”

Manējie ir tie, kuriem ir dota žēlastība tikt dievišķotiem, daloties Manā laulību gultā Dievišķā savienībā ar Mani; tie ir viņi, kuriem ir ticis lemts kļūt par gaismu, jo viņi ir atdevuši Man savas dzīvības un pilnībā atļāvuši Man viņus uzņemt Sevī; šis Izcīlais Līgavainis, kura Mīlestība ir tevī radījusi brūci un savaldzinājusi tavu sirdi, – Viņš lūdz, lai tu šo Mīlestības brūci nestu ar maigumu, – tas liks pieaugt tavai dedzībai neļaut savai sirdij padoties kārdinājumiem;

altāri! tavi spriedumi Mani valdzina, tava aizrautīgā drosme Mani satvert un cieši turēt, neļaujot Man aiziet, tā, lai Es dvešu Savu elpu pār Savu dārzu un izplatu ap to Savu saldo smaržu, liek Man vēlēties vēl vairāk paplašināt tavu brūci; vai tas viss ir tāpēc, ka tu zem Manas Mēles esi atklājusi medu un pienu? vai tas ir Manu drānu smaržas dēļ? vai varbūt tā ir Mana Dievišķā Vara un Spēks, kuri radību savieno ar Radītāju? vai varbūt Mana mirdzošā un skaidrā Gaisma ir Tā, kas tevi pievelk pie Manis, kas tev dāvā alkas Mani satvert un iegūt savā īpašumā?

Tavs Viss ir manas kaislības spēks – nav cita atbilstoša veida, kā izteikt manu alku iemeslu...

Tu esi neredzamais Dievs, un tomēr es varu Tevi satvert un iegūt Tevi savā īpašumā, un nebaidīties sadegt, kaut gan Tu esi arī Dievišķā Uguns...

Tagad, kad esmu Tevi satvērusi un cieši Tevi turu, es noteikti Tev neļaušu aiziet projām! Es neļaušu Tev novērsties no manis, nedz arī mani pamest, lai tiktu šai dzīvībai atstāta viena, ak, nē! Nekad...

Lai arī es zinu, ka Tu spēj atņemt vai vājināt Savu Gaismu, es tomēr turpināšu sarunāties ar Tevi... Es sarunāšos ar Tevi zvaigžņu un mēness blāvajā mijkrēslī. Bet, tā kā nakts ir tikai īss mirklis un pēc tās vienmēr ir jānāk rītausmai, es zinu, ka atkal sarunāšos ar Tevi Saules staru spožumā!

Tevis es savācu savas mirres, no Tevis es saņemšu barību – medu un pienu es padzeros ...

Mana iemīļotā, dedzīgi ilgojies, lai Es tev piederētu; ikviens, kuru esmu salaulājis ar Sevi, saņem brīnišķīgu atalgojumu; Es labprāt vienoju Savu Sirdi ar ikvienu, kurš patiesi pēc tā ilgojas, un šādu dvēseli laipni aicinu uz Dievišķu savienību ar Mani; Mana Klātbūtne pārspēj visu saprašanu, pat ja tu, Mana Vassula, saki, ka Es esmu neredzams, Es patiešām mājuju tevī; Es turpināšu valdzināt tavu sirdi, lai arī turpmāk no Savas iemīļotās iegūtu visizsmalcinātākās smaržas; kā tev reiz sacīja Tēvs, tā arī Es tev saku:

¹ Manī.

² Dvēsele.

„kā cilvēks, kurš paceļ savās rokās ar vīraku pildītu kvēpināmo trauku, tā Es pacelšu tavu sirdi, Es to turēšu paceltu un ļaušu no tās izplūst visretākajām smaržām, un to aromāts iesmaržos gan Mani, gan visu zemi; tavas saldās smaržas apņems Mani no visām pusēm, tās iepriecinās gan Mani, gan visas Debesis; Mans prieks būs tik neapprakstāms, ka tas tiks uzvertis kā kāzu deļa ...”

un tu, kas esi tik tālu izlasījis šo Odu, dedzīgi meklē Mani un ar tādu pašu degsmi Manā Laulību Istabā atsedz Manu Svēto Vaigu; liec atklāties Manam Vaigam un iemācies uzlūkot Manu Skaistumu un Manu pievilcību; tad, it kā apburts, arī tu, izzudams Manā Gaismā, apskausi Mani; Es atmirdzēšu visos tavos locekļos, un tie, kuri tevi redzēs, vairs nespēs atšķirt vienu gaismu no Otrās ... meklē Mani ar lielu pārliecību, slāpsti pēc Mīlestības, seko Man, sniedzies pēc Manis ... tevis dēļ! Es esmu palēninājis Savu soli, ļaudams tev Mani atrast; vai tu neilgojies pēc Dzīvības? Mana Klātbūtne tevī ir Dzīvība, tādēļ ieej Dzīvībā; Es esmu Durvis, kas ieved Mūžīgajā Dzīvībā;

Es esmu tavš Mistiskais Biķeris – kad tu no Tā dzersi, no tevis plūdis Dzīvību devējs avots; dzīve, kas tiek pavadīta kopā ar Mani, patiesi ir dzīve, kas pavadīta Dievišķā kontemplācijā, saņemot neapprakstāmas svētības, kas pārspēj prātu un sapratni; salīdzinot ar šo redzējumu, šīs pasaules baudas vienkārši zaudē savu vērtību, jo tā vietā Līgavainis, paceldams tevi trešajās Debesīs, tevi piesātinās ar Dzīvības ūdeni; Paradīze nozīmē būt savītam ar Mani, tavu Dievu garīgā laulībā, kļūstot vienam ar Dievu; kad būsi iegremdēts Manī, tevī būs tikai vienas ilgas – nemitīgi atdot sevi Manai Gribai, un arī Es nemitēšos dāvāt Pats Sevi tev, Mans mīļotais; šīs ir Manas maigās Odas, kuras Es tagad esmu izdziedājis jums visiem, šī ir Mana maiguma pilnā Mācība, Mans Dialogs, kas būtu jādzird katrai dvēselei;

IXΘΥΣ

2003. gada februāris – aprīlis

miers lai ir ar tevi;¹ redzi, Līgavainis noliecas pār tevi, lai izdziedātu tev Savu Odu un reizē lai izteiktu tev Dzīvības vārdus; Es esmu Patiesības Gars, Kurš iziet no Tēva un Kuru sūta Dēls, Jēzus Kristus; Mēs esam viena Būtība, Mēs esam viens Spēks un vienas Zināšanas; tā kā Mēs esam viens vienīgs Dievs, tad arī Mēs sarunājamies un pasniedzam zināšanas vienādi, ar vieniem un tiem pašiem jēdzieniem; šīs nozīmīgās zināšanas, kas jums ir nodotas, ir piepildītas ar mīlestību;

kas ir Mūžīgā Dzīve? Mūžīgā Dzīve ir pazīt Mūs Mūsu Trīsvienīgajā Godībā; un, ja tu vēl arvien šaubies, nezinādams, ko Es ar šiem Vārdiem vēlos pateikt, Es tev sniedzu pretim Savu Roku, un, kad būsi to satvēris, caur Žēlastību Es tev dāvāšu Dzīvi Mūsos; saņem Manu vērtīgo palīdzību, jo tā tevi sagatavos laulībām ar Mani, lai tu vienmēr atrastos Manā Dievišķajā Klātbūtnē; tad Es, būdams tavš iekšējais Spēks, tavā sirdī atklāšos kā vārdos neizsakāma Parūsija;

Es sacīju, ka caur Žēlastību dāvāšu tev Dzīvību; kas ir Žēlastība? Žēlastība ir kā spoža gaisma, kas tev parāda, kā būt līdzdalīgam Dievišķajā Dzīvē; Mūsu Trīsvienīgais Svētums un Žēlsirdība piepilda ar smaržu visu izplatījumu; tev tiks izdziedāta Mana maiguma pilnā Oda, lai paceltu tavu garu un ietērtu tevi laulību tērpā; Mūsu žēlsirdības pilnais mērķis ir šāds: Mēs vēlamies, lai tu atdotu Mums sevi pašu un savu gribu, un Mēs atdotu Sevi tev, lai darītu tevi spējīgu Mūs pazīt un mīlēt tā, kā Mēs Paši mīlam Sevi; tad

¹ Runāja Svētais Gars.

un tikai tad tavš gars būs pievērsts vienīgi pārdomām par Debesu lietām un eņģeļu tikumiem ...

Es nokāpju lejā majestātiskumā, Vassula, – tā, kā tu Mani redzēji, ar varenību un žēlastības pilns,¹ Es nāku ķēnišķīgā mirdzumā un neizsakāmā Skaistumā, lai savienotos ar tevi;

Es redzēju kādu, kas līdzīgs Cilvēka Dēlam, – brīnišķīgu tēlu, tik pilnīgu žēlastībā, kāda var piemist vienīgi Dievam.

Redzot Viņa liego gaitu, kāpjot lejā pa Pils kāpnēm, es godbijībā sastingu. Es zināju, ka tā varētu būt vienīgi Pils; par to liecināja tās skaistums un žilbinošā āriene.

Izskatījās, ka godības pilnā Dievišķā Būtne bija ietērpta smagās drānās, kuras sniedzās pāri Viņa Pēdām. Zinot, ka šī Dievišķā Būtne ir Svētais Gars, es ievēroju, ka Viņš ir tērpiet tādā pašā tērpā kā Tēvs, Kuru biju redzējusi iepriekš, – šīs drānas mirdzēja tā, it kā būtu pārklātas ar dārgakmeņiem. Agrāk redzētais Tēva tērps bija nenosakāmā krāsā, bet šis bija kā dimanti, kuros atmirdzēja gaisma.

Daļa no Viņa ļoti garā tērpā kreisajā pusē daļēji pārklāja zemāko pakāpienu, jo Viņa kreisā Pēda jau atradās uz šī pakāpiena.

Nav iespējams aprakstīt Dievu, jo cilvēkam vienmēr pietrūks tam vārdu... Iedomāties, ka mēs varētu Viņu izzināt, pats par sevi jau ir neprāts! Centieni aprakstīt To, Kurš ir Visa Pirmavots, būtu murgaina iedoma!

Kā gan kāds spētu sīki aprakstīt jēdzienos to, kas tiek dots tik neaprakstāma krāšņuma pilnā vīzijā?

Bez žēlastības un pilnīgas atklāsmes, ko dod Pats Dievs, tas, kas līdz šim ir bijis acīm neredzams, paliks vienmēr neredzams un apslēpts.

Tomēr mūsu laikmetā Dievam sagādā labpatiku dāvēt mums visiem to pašu pārlicību, ko Viņš senāk bija devis Saviem apustuļiem un mācekļiem, – pārlicību par Svētā Gara visspēcīgo Klātbūtni. Viņš ir vēlējis mūs iepazīstināt ar Žēlastības Garu, Kurš parādīs mums tikumu ceļu, ieveddams dvēseles mistiskajā savienībā ar Līgavaini.

Mana iemīlotā, Es esmu Svētuma Gars, Kurš katram no jums dod visdažādākās dāvanas – Debesu dārgakmeņus, kuri tiek dāsni izdalīti, lai svētdarītu Manus tempļus; viss, kas ir izdalīts, ir žēlastībā izdalīts caur Mani; Es neesmu nonācis no Debesīm,² lai liktu pār kādu no jums nākt sodam; nē, ar šīs cēlās Odas starpniecību Es nāku, lai salaulātos ar jums; kā līgavainis, kurš bagātīgi apdāvina Savu līgavu ar dārglietām, mūsu laulību ceremonijai Es vēlos jūs izgreznot ar Savām Dievišķajām Dāvanām; Mani neaizkustina daiļrunība un neiespaido viņu runas, bet iepriecina nožēlas pilna sirds; tādēļ jūs, kas Mani meklējat, nāciet un mācieties saprast: ja jūs Mani nepārbaudāt,³ bet gan nākat pie Manis sirds vienkāršībā, tad Es jūsos ieplūdišu kā upe; Es jums iemācīšu, kā izkopt tuvības pilnas attiecības ar Mums; Es jūs mācīšu ar maigumu un lēnprātību, Es jums rādīšu, kā staigāt ar Mums, kā būt pakļāvīgiem Manām Gaismām un kustībām; kā tu, Vassula, redzēji šajā vīzijā – Mana Varenība ir neizsakāma, bet Mans Spožums pārsniedz cilvēka saprašanu; ak, Vassula, neliec Man atkal dzirdēt no tevis: „kam gan es esmu derīga ...”⁴

¹ Pēkšņi man tika dota žēlastība redzēt īsu vīziju.

² Kā es to redzēju savā vīzijā.

³ Gudr 1, 2.

⁴ Dažkārt, un varbūt pat bieži man šķiet, ka tas, ko daru Kunga labā, nav pietiekami un ka es nepiepildu Viņa ieceres pietiekoši labi.

ar Savu Elpu Es esmu atdzīvinājis tavus nedzīvos locekļus! turpini darīt labu visos iespējamajos veidos un nebaidies; Mēs tevi esam aicinājuši veltīt savu dzīvi citiem, un tu to arī esi darījusi; ar prieku Mēs tevi esam mācījuši likt Mūs savas dzīves pamatā, un kopš tā mirkļa Mēs tev esam rādījuši, ka tu vairs nepieder pati sev, bet gan Tam, Kurš tevi ir ietērpis Savā Gaismā, lai Manī tu kustētos un elpotu;

vai Es tevi neesmu atbalstījis ikreiz, kad tu esi saukusi uz Mani: „es slīdu ...”? vai Es neesmu tevi mierinājis? Es sacīju, ka tad, kad tu būsi iedēstīta Jahves Namā, tu ziedēsi Viņa Pagalmos, un tev tiks dota brīvība ieiet un iziet no Mūsu Pagalmiem; kamēr tava miesa vēl arvien mājos cilvēku vidū, tavs prāts un tava sirds jau būs mirdzošās Debesu gaismas aizrauti; Vassula, ja kāds¹ tavā priekšā sarauktu uzacis un samiegtu acis, un tev vaicātu: „ko tu ar to domā, kad saki, ka cilvēks var Dievu iegūt savā īpašumā? tas nav iespējams, un tā nevar teikt;” tad Es tev saku: tas, kurš savā sirdī nav piedzīvojis Dievišķo Klātbūtni, kurš nav pieredzējis Manas Klātbūtnes Spožumu un mirdzošo Gaismu, nekad nepazīs un neaptvers to, kas ir aizzīmogots un apslēpts, jo šie noslēpumi atklājas caur Mani; Gudrības durvis atvērsies vienīgi nožēlas pārņemtai sirdij un tiem, kuri, neskatoties uz savas dvēseles nabadzību, būs pildījuši Baušļus; šajās dvēselēs Es atklāšu Sevi;

Mans Kungs, Tu esi vienmēr tik žēlsirdīgs, tik neatkārtojams Savā Skaistumā, tik daudzveidīgs un netverams, vienmēr tik darbīgs tajos, kuriem Tu pieder, un tiem, kuri sauc uz Tevi!

Tu esi ass un neaptraipīts, spožāks par sauli un mirdzošāks par visiem zvaigznājiem kopā!

Tevi nevar salīdzināt ne ar kādu gaismu, un Tu izplati Savu smaržu visapkārt pasaulei.

Savā dedzībā un Mīlestībā kā vienas no Savām neskaitāmajām dārgajām dāvanām Tu mums esi devis zīmes un brīnumus – lai Tavi tempļi tiktu nostiprināti un Tavas līgavas tiktu izgreznotas ar rotām.

Tu mūs apveltī ar brīnumiem un zīmēm, lai šī paaudze, kura Tev ir dārgāka un mīļāka par visu, varētu uzņemt sevī Valstību, un tas nozīmē – pašu Kristu.

Katru, kurš uzlūko Tevi, ak, Svētais Līgavaini, to pilnībā apburs un savaldzinās Tavs nesalīdzināmais skaistums un piemīlība.

Pazīt Skaistuma Autoru un Visa Radītāju, piedzīvot tuvu satikšanos ar Viņu – ir jau gandrīz būt Viņā.

Tavas Lielās Mīlestības dēļ, ar kādu Tu mūs mīli, es Tevi lūdzu tuvoties visiem tiem, kuri Tevi vēl nav piedzīvojuši, lai tiem vairs nebūtu sveša Tava Dievišķība.

Lūdzu Tevi, pieņem veidu ikvienā no mums, lai mēs, būdami Tavā Gaismā, tiktu apņemti ar to un kļūtu viens ...

ar šīs cēlās Odas starpniecību Es vēlos ikvienu ievest Savā mirdzošajā Gaismā, lai tajā katrs saņemtu Kristus pilnību; tu esi iemācījusies saprast, ka brīvība ir atrodama Manī, – tā ir brīvība no miesas, lai jūs tiktu dievišķoti un nosaukti par Visaugstākā dēliem un meitām; šī ir brīvība Manī, kura jūs pacels Debesu priekā un iepriecinājumā – tajā jūs varat saņemt svētības, kuras tur ir sagatavotas jau kopš iesākuma un ir saņemamas ik brīdi;

¹ Kāds priesteris, dzirdot Dievu mums sakām, ka ne vien mēs varam piederēt Viņam, bet arī to, ka Viņš vēlas piederēt mums, bija šokēts.

tev, paaudze, tiks izdziedāta Mana Oda, lai tu to dzertu un no tās apreibtu tava dvēsele, jo Mani Vārdi būs saldāki par vīnu; tad tu, būdama apreibusi, vairāk par vīnu slavēsi Manu Mīlestību, sacīdama Maniem eņģeļiem:

„cik pareizi ir mīlēt Viņu; Viņa izskats nav ne ar ko salīdzināms, Viņa Vārdi ir pats saldums; Viņa Lūpas ir veldzētas žēlastībā; majestātiski un cēli Viņš izsaka Savu Vārdu, savilņnodams manu sirdi ar Savu vārdu cēlumu; no visām Dievišķajām būtņēm¹ Viņš ir Tas, pēc kura mēs ilgojamies visvairāk, Viņš ir visskaistākais; es vēlos, lai Viņš ieplūstu manī un veldzētu manas slāpes kā upe, ko bija aizšķērsojis mūris,² bet kas tagad, to pārrāvusi, steidzas apūdeņot zemi; es sevi vēl arvien uzskatu par garīgi mirušu un līdzī sev kapā es biju paņēmis arī ikvienu tikumu, kurš bez Tavas Gaismas klātbūtnes manī līdz šim bija nevērtīgs; ak, nāc, mūsu dvēseles Lukturi! ievēd mani atpakaļ Dzīvībā, un es Tevi slavēšu kā dienu, tā nakti!”

un Es atbildēšu tavam lūgumam un atgādināšu tev, ka miesa un asinis nevar iemantot Mūsu Valstību, jo iznīkstošais nevar mantot to, kas pastāv mūžīgi; neraizējies – Es dziedināšu tavu vainas apziņu, jo tu to vēlies, un Es ieplūdīšu tevī kā upe, veldzēdams tavu sausumu un neauglību; tava pilnīgā nodošanās Man un grēku nožēla ir vienīgais veids, kā Es varētu pārveidot tavu prātu, lai tev būtu Kristus Prāts, un kā palīdzēt tev atklāt Mūsu Gribu; bez Manas Klātbūtnes tevī nav iespējams izprast Dieva rīcības nodomus, nedz arī saprast Viņa darbības metodes; tomēr caur Savu transcendentu Gaismu tevī Es spēju atvērt durvis uz zināšanām, jo Es, Kuram nav veidola, pieņemšu veidu tavā garā; Es caurstrāvošu tevi kā mirdzoša Saule, ar Savu Gaismu Es atdzīvināšu tevī to, kas ir miris, un piepildīšu tevi ar tikumiem;

Es visā pilnībā esmu Mūžīgās Gaismas atspulgs, un Mana Varenība un Krāšņums atmirdz visā radībā; Es, būdams pāri visam, piepildu ar Savu mirdzumu visas lietas, pats nebūdams ierobežots šajās lietās; Man ir vara dot jums patiesu augšāmcelšanos un savienot jūs ar Mums, lai jūs dzīvotu patiesu dzīvi Mūsu Trīsvienīgajā Svētumā; Es savukārt priecājos un līksmoju par iespēju jums izdziedāt Patiesības Odu kā Manu kāzu dziesmu ...

Manī ir dzimuši svētie un mocekļi; visas dvēseles, ar kurām Es savienojos, kļūst arī par līgavām, jo mūsu tuvības pilnajās attiecībās Es katrā viņu dzīves dienā kļūstu par viņu Līgavaini; tā notiks arī ar jums, ja jūs būsiet iemīlējušies Mūsos; labprātīgi jūs iegremdēsieties Manī un nobaudīsiet Manas Dievišķās Mīlestības pilnību;

jau kopš jūsu dzimšanas brīža Es dedzīgi esmu vēlējies, lai jūs Man piederētu; noskatoties jūsu augšanā, klusībā Es jau svinēju mūsu saderināšanos; Es esmu bijis gatavs ieplūst jūsos pat pie visniecīgākās grēku nožēlas zīmes no jūsu puses ... pirms vēl jūs būtu pabeiguši nožēlot savus grēkus, Es, sizdams ar Savu Ķēnišķīgo Scepteri, skaļi sauktu:

„attaisnots!”

tad Es apzīmogotu jūsu pieri ar Savu dedzīgo Kristības skūpstu, kas ar savu smaržu piepilda visu pasauli; šis skūpsts būtu priekšvēstnesis mūsu laulībām – kā Savas Mīlestības zīmi Es tev būtu dāvājis kroni no vissmaržīgākajiem ziediem; katra no šī vainaga puķu ziedlapiņām simbolizētu tikumu; tikai saņēmuši šo vainagu, jūs varētu sacīt: „Es redzu ...” un patiesi tā arī domāt;

¹ Eņģeliskajiem spēkiem.

² Aizsprosts.

vai jūs neesat lasījuši, ka ikviena svētība, viss, kas ir labs un pilnīgs, nāk no Gaismas Tēva ... vai jūs nezināt, ka Es esmu visu šo debešķīgo dāvanu Dalītājs? šodien Es nonāku virs šīs zemes kopā ar Tēvu un Dēlu, un Mēs esam trīs Liecinieki; Dievs Tēvs ir Gars,³ tādēļ Viņš sūta Mani, Patiesības Garu, lai Es būtu ar jums uz mūžīgiem laikiem un ivestu jūs pilnīgā Patiesībā; Dieva Vārds, Gaisma un Pestītājs, Tas, Kurš ir bijis jau kopš iesākuma un Kurš ir vistuvāk Tēva Sirdij, ir liecinājis un iepazīstinājis jūs ar Tēvu; patiešām – jūs esat tikuši atpirkti, un par jums ir samaksāts ar Viņa Asinīm; Dieva Vārds ir dzīvs un darbīgs, un tas liecina virs zemes, tāpat kā liecinu Es un Tēvs; Svētais, Kurš ir atpircis Baznīcu ar Savām Paša Asinīm, liecina ar Asinīm, tāpat kā Es, Svētais Patiesības Gars, liecinu ar Ūdeni;¹ tādēļ Mēs esam trīs Liecinieki – Mēs visi esam vienprātīgi, jo Mēs trīs esam Viens vienīgs Dievs, kam piemīt viena Griba, viens Spēks un viena Valdīšana;

ja tu tagad vaicātu, kāds ir šo Odu mērķis un kādi ir Mūsu apsvērumi, tad Es tev atbildētu: Mēs nonākam no Debesīm līdz pat tavam namam, lai dāvātu tev Mūsu Mīlestības dāvanu; kā vistūrāko mirru lāsēm Mēs ļaujam Saviem Vārdiem pilēt uz jums, ar tiem Mēs jūs svaidām un svētījam; Savas līdzjūtības dēļ Mēs vēlamies jūs pārmācīt, glābt un atjaunot Mani; Mēs vēlamies jūs pārmācīt, lai jūs tiktu taisnoti žēlastībā, lai jūs kļūtu par dieviem caur līdzdalību Mūsu Dievišķajā dzīvē un mantotu Mūžīgo Dzīvību; labvēlības un žēlsirdības pilns, Es atdošu jums Pats Sevi – jo brīvprātīgāk jūs atdosiet sevi Man, jo vairāk jūs no Manis saņemsiet; tad Es jūs iestiprināšu Sevī kā karalisku dārgakmeni, un, būdams jūsu Līgavainis, Es jums atklāšu daudzus no Saviem noslēpumiem; savās ilgās iegūt Mani sev jūs piekļausieties pie Līgavaiņa Krūtīm un atmirdzēsiet Viņa Gaismā; caur Mani jūs spēsiet pateikt: „Es pazīstu Dievu un Viņu izprotu ...”

Es ikvienam atļauju Man tuvoties un Mani satvert, jo katram no jums Es esmu sagatavojis smaržām slacītu ceļu, kurš jūs ievēd Laulību Istabā; neesiet pārsteigti, ka Es jums atklājos tik brīnišķā veidā, labāk priecājieties un atļaujiet Mani jūs svaidīt ar Manas Mīlestības svaidījumu un svētīt jūs, darot jūs par svētajiem; Es esmu šeit, lai iekvēlinātu jūsu mīlestību uz Tēvu, uz Dēlu un uz Mani; Es atkārtuju to pašu, ko jau ir teicis Tēvs un Dēls: Mana Vārda straume ir saldāka par nektāru, un runājot Es nelietoju sastingušus un nemainīgus formulējumus – ne jau ar tādiem vārdiem Es daru Savus bērnus par svētajiem, mocekļiem un lieciniekiem; lai Mani bērni varētu būt neatlaidīgi un stipri, Es viņus apveltu ar Savu Spēka un Dievbijības Garu – Es viņus daru līdzīgus Saviem erceņģeļiem Miķelim un Rafaēlam, kuri ir varenākie spēkā un ir varonīgi Taisnības Cīnītāji, caur Manu Gaismu vērodami katru cilvēka rīcības un izturēšanās aspektu ... tādēļ, lai liktu virs zemes uzplaukt ziediem un atbrīvotu cietumniekus, Mani Vārdi ir saldāki par medu no šūnām un patīkamāki par vīnu; Es pie jums vienmēr esmu vērsies ar tikuma un ticības vārdiem; Es esmu vienīgais, Kurš spēj jums dot apslēpto mantu un dārgumus, tādēļ mantot Mani ir ieguvums, kas ir saldāks par medus lāsēm; Es tuvojos jums ar līksmības eļļu, lai izdziedātu jums melodiskas Odas, – pieskandinot visu pasauli ar Manām skaņām; Es nenāku pie jums ar zobenu pie sāniem, bet ar mūžīgu Mīlestību, jo jūs esat ļoti dārgi Manās Acīs;

³ Jņ 4, 24 un 1 Kor 15, 45. Apzīmējums „Gars” biblišķā nozīmē neattiecas tik daudz uz Dieva dabu, cik uz Viņa dzīvību dodošo darbību. Dievs ir Gars tādēļ, ka Viņš dāvā Garu.

¹ Kristību.

lūk, te Es esmu, lai savienotu jūsu dvēseli ar Mūsu Mīlestību; vai Man būtu jāatļauj jūsu dvēselei uz mūžīgiem laikiem palikt par tuksnesi? vai arī Es esmu šeit, lai būtu jūsu Lukturis un jūs svaidītu? Es esmu pret jebkāda veida lepnību un augstprātību, Es pretojos sevī paaugstināšanai un citu pazemošanai; Es esmu pret visiem iedomīgajiem runātājiem un atkritējiem; ja tu esi viens no viņiem, kā gan tavš gars lai apgūst Dieva noslēpumus? vai redzi, cik bagātīgi Es tevi apdāvinu ar Žēlastības Garu, kas sēj tevī Dievišķās sēklas, lai tavā sirdī liktu izaugt Ēdenes dārzam? Viņš sēj tevī visdažādākās sēklas,¹ kas izaugs par dažādiem vīraku nesošiem kokiem un augiem;

Es būšu kā ūdens strauts, kas ieplūst dārzā, jo Es gribu apūdeņot tevī sētās Debešķīgās sēklas, Es vēlos izdaiļot Savas puķu un garšaugu dobes; un tad Es ar prieku varu sacīt:

„vīģes koks rieš savus pirmos augļus, un uzziedējušais vīna koks izplata savu smaržu; vīraku nesošie koki izplata mirru un alvejas smaržu, tādēļ nāc, Mana mīlestība, Mana mīļotā, nāc; parādi Man savu vaigu, ļauj man sadzirdēt tavu balsi, kura Man dzied; ļauj Man ieraudzīt tavu vainagu, pilnu izplaukušiem ziediem;”

tad mūsu laulību gultā Es atļaušu tev atsegt Manu Svēto Vaigu; tagad ir pienācis laiks, kad Tas, Kuru tu tik kaismīgi meklēji, tevī ir ieguvis veidolu; svētīgi ir tie, kuri Mani dedzīgi meklē un, Mani atraduši, iekrīt Manos apskāvienos – viņi tiks pārveidoti, un Es tos piepildīšu ar neaprstāmu prieku! svētīgi ir tie, kuri var Mani iemantot, jo Es tos pilnībā pārpludināšu ar Savu mirdzošo Gaismu, bagātinot viņus ar Saviem Dievišķajiem dārgumiem; tad arī jūs ilgosieties pēc laulības saitēm ar Mūsu Dievišķību, pēc vienotības ar Mums;

zinot, ka Dievs ir Tas, Kurš iekvēlina dvēseli, ilgodamies vienīgi pēc tā, lai būtu ar Viņu un dziedātu Viņam, pašam kļūstot par slavas dziesmas motīvu, par Psalmu pantu, par diadēmu, par Altāra altāri, par zilonkaula torni un liliju lauku, kurš pārsteidz pat eņģelus; tad, Mana mīļotā, tavas atvases izveidos augļu dārzu un uzziedēs; tu būsi kā Manās Rokās ieskausts dārzs, kā noslēgta strūklaka Manos apskāvienos; tad Es varēšu sacīt: tagad Man ir pieeja Savam dārzam, Man pilnībā pieder plašs žēlastības ceļš – vēl pirms ceļas rīta vējš, vēl pirms kāds ir sakustējies, un vēl pirms izgaist ēnas, Es uzkāpšu mirru kalnā un došos uz pakalniem, kur aug vīraku nesošie koki, Es apraudzīšu Savas garšaugu dobes, un nebūs nekā, kas varētu tikt salīdzināts ar Manu prieku;

šajā Laulību dienā Es pārklāšu Savu iemīļoto ar Debesu mirdzuma plīvuru, Es to ietērpšu eņģeļu tikumos un Savā Godībā; tad Mana iemīļotā slavēs Mani, dziedot:

„reiz es biju mirusi, bet tagad Tu esi man dāvājis dzīvību, un es esmu ienākusi esamībā; Tu ne vien esi salicis kopā izkaltušos kaulus, savienodams to locītavas, bet esi dvesis šajā mirušajā ķermenī Savu Augšāmcelšanās Dvesmu, mani atdzīvinādams; manos nedzīvajos locekļos Tu esi licis uzaust Taisnības saulei; esot līdzdalīga Tavā neizsakāmajā Gaismā, arī es pati esmu kļuvusi par gaismu; kad pašos iesākumos² es atvēru savas sirds durvis savam Iemīļotajam, Viņš pagriezās man muguru un aizgāja! redzot Viņu aizejam, mana dvēsele bija vīlusies;³ es to nesapratu līdz pat mirklim, kad saucu, lai Viņš atgriežas, lai Viņš mani nomazgā no visām nešķīstībām un iedveš manī Savu Smaržu; es lūdzu savam Iemīļotajam nākt Viņa īpašumā un dārzā, lai atdzīvinātu visu, kas tajā bija novītis, un pārvērstu to Ēdenē; tad Mans Iemīļotais atgriezās un atjaunoja visu, kas bija miris; Viņš

¹ Simbolizē dažādus tikumus.

² Pirms patiesās atgriešanās.

³ Svētais Gars nenāk pār cilvēku, kurš ir parādā grēkam. Gudr 1, 4.

dvesa pār manu dārzu, lai tā saldā smarža izplatītos visapkārt; un tagad es uzdrīkstos Viņam sacīt:

„lai mans Iemīļotais nāk Savā dārzā un bauda tā augošos neparastos augļus,⁴ jo tiem ir vistīrākā eņģeļu izcelsme; lai Viņš tagad nāk ievākt Savas mirres un Savu balzāmu – tas viss pieder Viņam; es tagad esmu Viņa slēgtais dārzs, kurš pieder vienīgi Viņa Majestātei...”

Es savukārt uzcelšu tevī, Mana mīļotā, iekšēju dievbijību; Es ieskaušu Savu dārzu un to apņemšu ar Savām Rokām, Es to tādā veidā apskaušu; tad, Mana līgava, Svētā Gudrība tev mācīs Manas Dievišķās Zināšanas, lai sagatavotu tevi kalpošanai Man un arī cilvēkiem;

tagad, Mana līgava, Es Sevi pilnībā atdošu tev un piepildīšu tavu dvēseli ar Dievišķo Maigumu; lai arī dažkārt Manas Gaismas spožums tev šķitīs nepanesams, būs tā, it kā tu būtu aizdegta, tavs prāts un visa tava būtība liesmos, būdama vienota ar Manu Liesmu; no šī mirkļa tu būsi Mans īpašums, un Es būšu tavējais, Es tevi stingri turēšu un arī neļaušu tev aiziet projām; arī tu Mani turēsi stingri un neļausi Man doties projām; sirds par Sirdi un mīlestība par Mīlestību; Manas Mīlestības ilgstošo uzbrukumu triumfs; mirusi savām kaislībām, bet dzīva Manī; Manī tu esi darīta pilnīga un tagad drīksti valdīt kopā ar Mani; tad Es apsēdīšos tev līdzās un ieskicēšu tev to apustulisko darbu, kuru tu veiksi, kalpodama Man; galu galā šis arī ir mūsu garīgo Laulību nolūks; mēs ar tevi kļūsim par līdzstrādniekiem, kuri kopīgi ieved Baznīcu¹ pilnīgā Mīlestībā; dzīvo un priecājies Manī, nemitīgi izdziedot Man savas mīlestības melodijas, un Es nemitēšos dziedāt tev Savas Mīlestības Odas ...

Ak, Svētais Gars, svēto, apustuļu un mocekļu Dārgums! Tai mirklī, ka Tava radība tiks Dievišķās Mīlestības pacilāta, tā skaļā balsī sauks uz Tevi:

„Kyrie eleison, Kyrie eleison!”

Tu savukārt viņiem sacīsi:

„Tā kā tu esi apskāvusi Mani, tad tavas sirds centrā tagad atspīd Manas Gaismas stars.”

Tagad es skaidri varu sacīt:

„Man vairs nav jābīstas no tā, kas rok kapu, un kaps, kurā es agrāk atdusējos, man vairs nav jādēvē par savu līgavaini, nedz arī tārps par savu brāli un māsu. Šodien es slavēju savu Kungu, un Dzīvību es nosaucu par savu Līgavaini, savu brāli un māsu.

Tagad, kad esmu atradusi To, Kuru mīl mana sirds, es Viņu turēšu cieši un neļaušu nekad Viņam aiziet...

Tagad, kad esmu satvērusi savu Mīlestību, kad esmu ieguvusi Viņu savā īpašumā, Es novilkšu plīvuru no Viņa Svētā Vaiga...

Ak, bijības pilnais noslēpums! Tava Majestāte ir mani svaidījusi ar līksmības eļļu, likdama aplust maniem sāncenšiem. Cik Tu esi skaists – visskaistākais no visiem eņģeļiem!

Tu esi Viss... Ilgas pēc Tevis ir caururbjošas, bet mīlestība un slāpes pēc Tevis ievaino un nekad nevar tikt remdētas.² Tu ievainoji mani tajā mirklī, kad Laulību Istabā lūdzi man pacelt Tavu plīvuru... Bet kāda gan tam ir nozīme, Kungs, ja man piederi Tu, Visvarenais Dievs, un Tu esi iesakņojies dziļi manā sirdī...

⁴ Eņģeļu tikumus.

¹ Šai mirklī es sapratu, ka arī Dieva tautai ir jātiek ievestai Kristus Mīlestībā.

² Sīr 24, 21.

ak, Mana Vassula,³ pats mēness būtu zaudējis savu spožumu un zvaigznes – savu mirdzumu, ja vien tu būtu atraidījusi Manu piedāvājumu,⁴ Mana līgava, Manas mirres un Mana alveja, tagad atbalsties pret Mani un piekļauj savu galvu pie Manas Sirds;⁵ Es reiz tevi aicināju dot Man savu labo roku, un tu Man paklausīji; Es to esmu lietojis un neizsakāmā veidā turpināšu to lietot, lai pierakstītu Mūsu Mīlestības melodiju; atver savu plaukstu;¹ Es tevi nekad neatstāšu ... nekad ... esi svētīta; *ecclesia* atdzims;

IXΘΥΣ

(Šīs Odas tika pabeigtas 2003. gada 30. aprīlī.)

³ Tagad atkal runāja Jēzus.

⁴ Aicinājumu.

⁵ Viņš mani uzrunāja ļoti majestātiski.

¹ Kā tas jau reiz bija noticis, Jēzus daiļā Galva noliecās un noskūpstīja manas labās plauksts iekšpusi. Tad ar šo zīmi Viņš to piespieda Savam Vaigam un vēlreiz uzmanīgi nolaida lejā.